

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 336 ΔΡΧ. 200

ΣΕΙΣΜΟΣ: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑΣ

Κράτος μιας άρχουσας τάξης κομπραδόρικης, γραφειοκρατικής και επεκτατικής

Ο σεισμός των 5,9 ρίχτερ την Τρίτη 7 Σεπτέμβρη στην Αθήνα, άφησε πίσω του πάνω από 100 νεκρούς και χιλιάδες άστεγους. Ήταν πραγματικά ένα τραγικό γεγονός για όλο τον πληθυσμό της πρωτεύουσας που συνειδητοποίησε για πρώτη φορά τόσο έντονα ότι η πόλη γίγας βρίσκεται πάνω σε μία σεισμογενή ζώνη που μπορεί να την καταστρέψει. Ο σοσιαλφασισμός βρήκε αμέσως τον ένοχο, το “σατανικό” κεφάλαιο, τους “εγκληματίες εργοδότες”, ενώ αντιμετώπισε με γενικά θετικό τρόπο και “εποικοδομητική κριτική” την κρατική αντιμετώπιση, μέσα σ’ ένα πνεύμα “οικουμενικότητας”.

Το κράτος και η κυβέρνηση βγήκαν αλώβητοι από αυτό το σεισμό. Το χαρακτηριστικό αυτών των 5,9 ρίχτερ ήταν η απόκρυψη της ευθύνης της αντισεισμικής πολιτικής που έχει ακολουθήσει συνολικά η αστική τάξη στη χώρα μας, δηλαδή το κράτος της, αποτέλεσμα της οποίας ήταν ότι αυτός ο σεισμός αιφνιδίασε τον πληθυσμό ο οποίος δεν γνώριζε πως να συμπερι-

φερθεί και πως να προστατευθεί. Η ίδια η οργάνωση της πόλης της Αθήνας, ο πολεοδομικός της σχεδιασμός, η οδική υποδομή, η πληθυσμιακή κατανομή απόδειξαν μία πόλη ανέτοιμη να αντιμετωπίσει το σεισμό. Αυτό και μόνο το γεγονός ότι αποδείχθηκε ανεπαρκής ο Αντισεισμικός Κανονισμός που είχε θεσπιστεί το 1995 λέει πολλά.

γίου το 1995, το σοσιαλφασιστικό μέτωπο από την πρώτη στιγμή άρχισε να μιλάει για χάρτινα κτίρια, για τις ευθύνες των μεγαλοεργοδότην που θυσιάζουν τις ανθρώπινες ζωές για το κέρδος κ.λπ. χωρίς καν να έχουν προκύψει τα πρώτα στοιχεία για το πως συμπεριφέρθηκαν οι κατασκευές στο σεισμό και κατά

Όπως και με το σεισμό του Αι-

συνέχεια στη σελ. 3

Η ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΣΤΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΕΛΩΡΙΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Μιά προειδοποίηση στο σάπιο γραφειοκρατικό συνδικαλισμό και τους σαμποταριστές

Είναι γνωστή στους αναγνώστες της “Νέας Ανατολής”, η μανία των φιλορώσικων - αντιευρωπαϊκών δυνάμεων απέναντι στη βιομηχανία της χώρας.

Η κατεδάφιση είναι ένας από τους κύριους μοχλούς στη δράση τους για να επιβάλλουν την κυριαρχία τους και να ρί-

ξουν τη χώρα στο μεσαίωνα και τη βαρβαρότητα.

Αυτό όμως που είναι το πραγματικά νέο και αρκετά ελπιδοφόρο, είναι το γεγονός της μαζικής αντίστασης που ξεκίνησε αυτές τις μέρες στον Πειραιά.

Μιας αντίστασης που άρχισε από το εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα.

Το γεγονός αυτό δεν είναι τυχαίο. Υπάρχουν δυο βασικοί παράγοντες που έκαναν αναπόφευκτη την εκδήλωση της πρώτης αντίστασης. Ο ένας είναι η ύπαρξη συγκεντρωμένης βιομηχανίας και ο άλλος είναι η δράση της ΟΑΚΚΕ σ’ αυτή την ευρύτατη βιομηχανία.

συνέχεια στη σελ. 4

Το κρυμμένο μυστικό της ελληνοτουρκικής φιλίας

Μερικοί έντιμοι αντιεθνικιστές νιώθουν ότι κάτι δεν πάει καλά με αυτήν την ξαφνική θύελλα ελληνοτουρκικής ειρήνης. Κι όχι μόνο από τη διαπίστωση ότι έγιναν αγγελάκια ξαφνικά ο Τσοχατζόπουλος και ο Χριστόδουλος, ενώ γλύκανε και ο Παπαθεμελής. Αλλά και από μια άλλη πλευρά λιγότερο γνωστή σε πολλούς. Ένας από αυτούς είναι ο Στρατής Μπαλάσκας της *Ελευθεροτυπίας* που βρέθηκε πάντα στο αντιεθνικιστικό στρατόπεδο γράφει στην *Ελευθεροτυπία* της 6 Σεπτεμβρίου και αφού διαπιστώνει ότι όχι μόνο άλλαξαν οι "φονταμενταλιστές του ορθόδοξου τόξου" και ανακάλυψαν της "ελληνοτουρκική φιλία" αλλά "βρήκαν ιδίους με αυτούς συνομιλητές με την άλλη

πλευρά" όπως "το γνωστόν ακροδεξιόν-φονταμενταλιστών στελεχών δεξιό κανάλι της γείτονος TGRT ή τον έχοντα δηλώσει "ο μόνος φίλος του Τούρκου είναι ο Τούρκος" δήμαρχο Αδραμυτιού Τουντζάι Κιλίτς... γκρίζο λύκο... του Κόμματος Εθνικιστικής δράσης που προχθές πρότεινε αδελφοποίηση Μυτιλήνης-Αδραμυτιού".

Σ' αυτά προσθέτουμε και εμείς την πρόσφατη δήλωση του αρχηγού των Γκρίζων Λύκων, αρχηγού του Κόμματος Εθνικιστικής Δράσης και αντιπροέδρου της τουρκικής κυβέρνησης Ντεβλές Μπαχτσελί (*Ελευθεροτυπία*) "με το σεϊσικό αποκαλύφθηκε μια ανθρώπινη εξέλιξη μεταξύ των λαών των δύο χωρών. Επιβάλλεται να συνεισχεθεί αυτό το ωραίο αίσθημα".

Προηγούμενα ο Στρ. Μπαλάσκας είχε ρωτήσει στο δικό του σημείωμα:

"Τι συμβαίνει λοιπόν;"

Μα συμβαίνει ακριβώς αυτό. Η περίφημη ελληνοτουρκική φιλία ξεκινάει αυτή στιγμή επειδή και στις δύο χώρες υπερισχύουν οι αντιδραστικές αντιδημοκρατικές δυνάμεις οι οποίες έχουν ένα κοινό σημείο. Είναι αντιδυτικές και ανοιχτά ή κρυφά συμπαθούν τον άξονα Ρωσία-Κίνα-Ιράν. Όταν λένε ότι κάνουν τη φιλία χωρίς τη βοήθεια κανενός, εννοούν ότι ενώνονται σαν αντιδυτικοί φασίστες. Δεν θα αργήσει να φανεί τι κρύβεται κάτω από το χαμόγελο αυτού του "άγιου ανθρώπου" του Γιωργάκη Παπανδρέου.

8ο Συνέδριο Θεολογίας Χριστόδουλος-ψευτοΚΚΕ μαζί

Νέα επέμβαση στην εκπαιδευτική πολιτική έκανε ο Χριστόδουλος από το βήμα του ομιλητή στο 8ο Θεολογικό Συνέδριο με θέμα "*Η Εκκλησία ενόπιον των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων*". Στα πλαίσια της νέας εκπαιδευτικής πολιτικής, ο Αρσένης επιχείρησε να αλλάξει τον χαρακτήρα του μαθήματος των Θρησκευτικών και να του δώσει τα χαρακτηριστικά της Ιστορίας Θρησκειών, της Θρησκευσιολογίας, να του δώσει δηλαδή τη μορφή που έχει αυτό το μάθημα σε κάθε σύγχρονο ευρωπαϊκό κράτος. Έτσι άλλαξε το βιβλίο των θρησκευτικών, αλλά και τα θέματα στις εξετάσεις του Λυκείου. Η αλλαγή αυτή "εξόργισε" τον Χριστόδουλο.

Από το βήμα του Θεολογικού Συνεδρίου, ο Χριστόδουλος κατηγορήσε τους εκπαιδευτικούς παράγοντες ως "ευρωλιγούρηδες" και μίλησε για τη θρησκεία του 97% των μαθητών. Η απαίτηση του ήταν στο μάθημα των Θρησκευτικών να συνεχίσει, ότι γινόταν χρόνια, δηλ. η ορθόδοξη κατήχηση. Στα πλαίσια αυτής της κατήχησης, δεν επιτρέπεται η ουδέτερη περιγραφική αναφορά άλλων θρησκειών. Όταν ο Χριστόδουλος μίλαε για "ευρωλιγούρηδες", θα πρέπει να συμπεριλαμβάνει μέσα και τον εαυτό του, αφού διεκδικεί σοβαρά κονδύλια από το Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης ενώ ήδη τέσσερις Μονές του Αγίου Όρους έχουν πάρει 2,49 δις από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων.

Ο Χριστόδουλος βέβαια μπορεί να λέει ότι θέλει. Το πολιτικό σκάνδαλο είναι ότι αυτά τα έλεγε μπροστά στο Στεφανόπουλο και τον Σκανδαλίδη, εκπροσώπους του κράτους, που δεν υπερασπίστηκαν ούτε με μία λέξη την ανεξαρτησία του κράτους από την Εκκλησία, και κυρίως δεν υπερασπίστηκαν τον υπουργό Παιδείας της κυβέρνησής τους.

Το μεγαλύτερο ακόμα πολιτικό σκάνδαλο είναι ότι στο Θεολογικό Συνέδριο απεύθυνε χαιρετισμό ο βουλευτής του ψευτοΚΚΕ, Μπ. Αγγουράκης, σε μία κίνηση προώθησης του φαιοκόκκινου μετώπου. Το ψευτοΚΚΕ σαν ορθόδοξο, πατριωτικό κόμμα έκφρασε τις ανησυχίες του για τα "θέματα του ΝΑΤΟ", τους "φτωχούς που γίνονται φτωχότεροι", το "κυνήγι του κέρδους", ακόμα και για τις "κλωνοποιήσεις και τις διοξίνες". Σε ενόττητα με την Εκκλησία το ψευτοΚΚΕ θα προσπαθήσει να λύσει αυτά τα προβλήματα, έχοντας πάντα σα στόχο του τη διατήρηση της "ενότητας του λαού", αφού η ρήξη με τη θρησκεία θα σήμαινε "διάσπαση" (θέση του ψευτοΚΚΕ για τον χωρισμό κράτους-Εκκλησίας). Με αυτή τη γραμμή το ψευτοΚΚΕ προχωρά στο φαιοκόκκινο μέτωπο, πάνω στην κοινή πλατφόρμα του αντιευρωπαϊσμού.

ΝΑΖΙΣΤΕΣ-ΨΕΥΤΟΚΚΕ Ενωμένοι στον αγώνα

Την 1η του Σεπτεμβρίου άρχισε η λειτουργία των δύο νατοϊκών υποστρατηγείων (χερσαίου και αεροπορικού) που εδρεύουν στη Λάρισα. Μια μέρα πριν, πεντακόσιοι περίπου κνίτες απ' όλη τη Θεσσαλία διαδήλωναν έξω από το στρατόπεδο "Σχοινιά" όπου εδρεύει το χερσαίο υποστρατηγείο με στόχο να ματαιωθεί η λειτουργία του. Οι κνίτες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία του Τυρνάβου όπου μίλησε ο γνωστός αγροτοπατέρας του ψευτοΚΚΕ, Γ. Πατάκης, ενώ επεισόδια σημειώθηκαν "λίγο μετά τις 8 το βράδυ, όταν ομάδα νεαρών επιχείρησε να εισβάλλει στο στρατόπεδο κραδαινώντας ξύλα. Οι άνδρες των ΜΑΤ χρησιμοποίησαν γκλομπ και δακρυγόνα για να τους απωθήσουν. Σύμφωνα με πληροφορίες, ανάμεσα στους νεαρούς υπήρχαν και μέλη της "Χρυσής Αυγής. Από τις συμπλοκές που κράτησαν 10 λεπτά, ένα άτομο τραυματίστηκε ελαφρά, ενώ δεν έγινε καμία σύλληψη" (*Ελευθεροτυπία*, 1 Σεπτεμβρίου / σ.σ: η υπογράμμιση δική μας).

Για άλλη μια φορά βλέπουμε ανοιχτούς ναζιστές και ψευτοκομμουνιστές δίπλα-δίπλα να διαδηλώνουν τον αντιαμερικανισμό τους και να εφορμούν σαν νέα τάγματα εφόδου, ενάντια στο δυτικό μπεριαλιστικό "σατανά". Όταν μάλιστα, η Παπαρήγα δηλώνει πως είναι καλό να πηγαίνουν "τα παιδιά με τον αγκυλωτό σταυρό" όπως αποκάλεσε τους ναζιστές, στις συγκεντρώσεις των κνιτών γιατί έτσι διαπαιδαγωγούνται καλύτερα, τότε γίνεται εύκολα αντιληπτό ποιοι κρύβονται πίσω απ' τους χιτλερικούς. Είναι εξοργιστική, τέλος, η άθλια στάση της αστυνομίας, η οποία μονάχα απώθησε τους συμμορίτες χωρίς να συλλάβει ούτε έναν από δαύτους.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Φίλοι αναγνώστες της Νέας Ανατολής,

Αυτό εδώ το φύλλο της Νέας Ανατολής βγαίνει με καθυστέρηση 5 ημερών. Δυστυχώς δεν μπορούσαμε να ανταποκριθούμε στην υποχρέωση μας να εκδώσουμε την εφημερίδα την προγραμματισμένη σταθερή ημερομηνία. Έχουμε πολύ παλέψει τα τελευταία χρόνια για τη συνέπεια στην έκδοση και νομίζουμε ότι έχουμε επιτύχει σ' αυτό μας τον στόχο.

Όμως αυτή τη φορά ιεραρχήσαμε την ανάγκη να ριζούμε τις δυνάμεις μας στη μάχη των Διπασμάτων γιατί εκεί κρίνονταν πάρα πολλά για το εργατικό κίνημα στον Πειραιά, και γενικά για τον αγώνα ενάντια στο βιομηχανικό σαμποτάζ (δείτε σχετικό άρθρο).

Αποδείχτηκε ότι έπρεπε να το κάνουμε αυτό. Για πρώτη φορά εργαζόμενοι τα τελευταία χρόνια αποδοκίμασαν τόσο έντονα, έστω και για μία μάχη, το γραφειοκρατικό σωματείο που πρόδινε τα συμφέροντα τους και βγήκαν στο δρόμο με τη δικιά τους ταξική και δημοκρατική γραμμή.

Ελπίζουμε ότι θα μας συγχωρήσετε γι' αυτή την ασυνέπεια. Αποτέλεσμα αυτής της καθυστέρησης είναι, επειδή σχεδόν δίπλωσε η μια βδομάδα με την άλλη, το επόμενο φύλλο να βγει την 1η του Οκτώβρη.

Νίλα του Χριστόδουλου με τα 15 εκ.

Κριτική δέχθηκε ο Χριστόδουλος για τα δεκαπέντε εκατομμύρια που πρόσφερε η Εκκλησία στους σεισμοπαθείς. Πραγματικά είναι σκάνδαλο, πως μία κρατικοδίαιτη Εκκλησία, που απαιτεί και παίρνει πληρωμή από τους πιστούς για τις υπηρεσίες που προσφέρει (τα "τυχερά"), που έχει πνιγεί από τα σκάνδαλα της κακοδιαχείρισης εκατοντάδων εκατομμυρίων, με τεράστια ακίνητη περιουσία, σε μία καταστροφή τέτοιας κλίμακας να προσφέρει όσα θα πρόσφερε μία πλούσια κυρία για να σχολιαστεί το όνομά της στα κοσμικά σαλόνια. Την ίδια ώρα ο Χριστόδουλος ετοιμάζεται να διαθέσει έναν πακτωλό χρημάτων για μία δεύτερη μητρόπολη στην Αθήνα (!), αφού ολοκληρώσει τις διαπραγματεύσεις του με τον Λαλιώτη, που φαίνεται να εγκρίνει την κατασκευή.

Ένας ξιπασμένος αρχιεπίσκοπος βουτάει μέσα στη χλιδή την ώρα που το "ποίμνιο" του προσπαθεί να επιβιώσει μέσα στα συντρίμια. Η διεφθαρμένη ελληνική Εκκλησία και ο "δημοφιλής" Χριστόδουλος βρίσκονται πολύ μακριά από το λαό. Δίνουν χρήματα με προθυμία μόνο στους αιμοσταγείς δολοφόνους των Βαλκανίων, "ορθόδοξους" αδελφούς Σέρβους.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στη Τ.Θυρίδα 8371, Τ.Κ 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιείστε τον νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ 8371 Τ.Κ 10010 στο όνομα Κ. Λιακόπουλος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

Ο Σημίτης με τους ορθοδοξοφασίστες

Στο σημαντικό ζήτημα της επίσκεψης του Πάπα οι ορθοδοξοφασίστες απάντησαν με το στόμα της Ιεράς Συνόδου. Όχι ο Πάπας σαν αρχηγός θρησκείας στην Ελλάδα.

Ο Σημίτης απάντησε: Ναι ο Πάπας στην Ελλάδα, αλλά μόνο σαν αρχηγός κράτους (του Βατικανού). Μετά από αυτή τη διπλή τοποθέτηση ο Πάπας βέβαια δεν θα έρθει. Ο ρωσόδουλος Μεταλλινός σε σημείωμά του στην *Ελευθεροτυπία* λέει στον δημοκράτη καθηγητή Μπέη ο οποίος στην ίδια εφημερίδα κατη-

γορεί τους ορθόδοξους φονταμενταλιστές για την άρνησή τους να δεχτούν τον Πάπα:

"Το ισχυρότερο πλήγμα κατά του παπικού θεσμού επέφερε ο Πρωθυπουργός μας με τη δήλωσή του, ότι ο Πάπας θα γίνει οποσδήποτε δεκτός υπό την πολιτειακή (κρατική) του ιδιότητα. Ο Παπισμός όμως συγκαλύπτει την κρατική του υπόσταση με την θρησκευτική. Όπου πηγαίνει ο Πάπας γίνεται δεκτός υπό την διπλή του ιδιότητα, δηλαδή ως Πάπας".

Ο φασιστάκος έχει δίκιο εδώ. Ο Πάπας αναγνωρίζεται από τους δημοκράτες σαν αυτό που είναι, δηλαδή και αρχηγός κράτους, αλλά και, κυρίως, σαν αρχηγός θρησκείας. Μπορεί να είναι κανείς άθεος όμως η θρησκεία υπάρχει και ο Πάπας, καλώς ή κακώς αδιάφορο, είναι ο θρησκευτικός ηγέτης της.

Εκείνοι που έρχονται σε δύσκολη θέση από αυτήν την πραγματικότητα είναι εκείνοι που ακόμα πιστεύουν ότι ο Σημίτης είναι ένας αληθινός ευρωπαϊός δημοκράτης.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗΣ ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

πόσο η κατάρρευση των κτιρίων έχει να κάνει με τη μη τήρηση των κανόνων δόμησης. Η ευθύνη του κράτους σύμφωνα με αυτή τη δημιουργική πολιτική έχει να κάνει μόνο με το γεγονός ότι αυτό είναι το κράτος που εξυπηρετεί τους εργολάβους. Έτσι αυτός ο σεισμός έγινε “ταξικός”, και μάλιστα απόκτησε και “ταξικό” χαρακτήρα ως προς τα θύματα, τα οποία ανήκαν κατά κύριο λόγο στην εργατική τάξη ή στα μεσαία στρώματα. Το γεγονός ότι πολλά σπίτια κατέρρευσαν και στην Κηφισιά και στους Θρακομακεδόνες χάλασε λίγο τη σούπα, ωστόσο η πλειοψηφία των περιοχών που είχαν ζημιές ήταν “φτωχογειτονιές” κι έτσι διορθώθηκαν κάπως τα πράγματα γι’ αυτούς. Ο ταξικός χαρακτήρας σ’ αυτό το σεισμό υπάρχει, όμως βρίσκεται αλλού, βρίσκεται στη συνολική αδιαφορία της αστικής τάξης για την τύχη αυτής της χώρας και αυτού του λαού και εκφράζεται κυρίως με την απαράδεκτη αντισεισμική πολιτική και θωράκιση. Βρίσκεται εκεί που δεν μπορεί να τη βρει ο σοσιαλισμός σαν εκφραστής των συμφερόντων της χειρότερης μερίδας της αστικής τάξης. Ο σοσιαλισμός θέλει να βρίσκει τους ενόχους του στο μεγάλο κεφάλαιο που εκπροσωπείται από το σημερινό κράτος ώστε να διεισδύει και να προωθή τις δικές του θέσεις εξουσίας μέσα σ’ αυτό το κράτος. Το κύριο έγκλημα δεν βρίσκεται ούτε στην ατομική μελέτη, ούτε στην κάθε ξεχωριστή κατασκευή, αλλά κυρίως στον αντισεισμικό κανονισμό και στην κυρίαρχη επίσημη αποδεκτή πρακτική μελέτης και κατασκευής. Το κύριο έγκλημα είναι και παραμένει κρατικό, δηλαδή πολιτικό.

Το κλειδί εδώ δεν είναι, αν υπάρχει ή όχι ευθύνη για τους εργολάβους, αλλά το μερίδιο της ευθύνης που τους αναλογεί. Σε μια τέτοια κλίμακα κατεστραμμένων κτιρίων οπωσδήποτε υπάρχουν κακοτεχνίες, απάτες, επιπολαιότητες, και αδιαφορία για την ασφάλεια των έργων, όπως στην περίπτωση της Ρικομέξ όπου το εργοστάσιο είχε χτιστεί πάνω σε ρέμα. Αλλά υπάρχουν και άλλοι παράγοντες όπως η δυνατότητα αντιμετώπισης από εργολάβους και μηχανικούς με τα μέσα που έχει προβλέψει η πολιτεία ενός ακραίου φυσικού φαινομένου που χτυπάει αυτή την πόλη.

Επισημαίνονται για παράδειγμα οι ελλείψεις στις εδαφοτεχνικές μελέτες, σημείο καίριο αφού το έδαφος πάνω στο οποίο κτίζεται το σπίτι είναι καθοριστικός παράγοντας για την αντοχή του στο σεισμό. Είναι σ’ αυτό το ση-

μείο που καταρρέει το παραμύθι των μεγαλοεργολάβων. Γιατί ο νόμος ο ίδιος δεν επιβάλλει εδαφοτεχνική μελέτη για τη διαπίστωση της σύστασης του εδάφους στις ιδιωτικές κατασκευές. Το κόστος είναι δυσανάλογα μεγάλο για τον μικρό εργολάβο που αναλαμβάνει αυτές τις κατασκευές, έτσι ο έλεγχος γίνεται μακροσκοπικά, δηλαδή “με το μάτι του μηχανικού”, είτε από διαθέσιμες πληροφορίες που αποδεικνύονται ανεπαρκείς (Κυριακάτικη *Ελευθεροτυπία*, 12/9/99). Αντίθετα, στις μεγάλες εργολαβίες, οι εδαφοτεχνικές μελέτες γίνονται γιατί μειώνουν το κόστος σε ό,τι αφορά τα υλικά και τις ώρες εργασίας, αφού από την ακριβή γνώση του εδάφους εξάγονται και ακριβή συμπεράσματα για τον τρόπο κατασκευής. Είναι λοιπόν οι μικροί και μεσαίοι εργολάβοι, η βάση του ψευτοΚΚΕ και κάθε σοσιαλφασισμού, που κάνουν τις περισσότερες κακοτεχνίες. Εδώ, το μεγάλο πρόβλημα εντοπίζεται όχι στη γιγάντωση του “μοχθηρού” κεφαλαίου, αλλά αντίθετα στην έλλειψη συγκέντρωσης του ελληνικού κεφαλαίου, στον κατακερματισμό, στο γεγονός ότι αυτό το κεφάλαιο στηρίχθηκε στη μικρή ιδιοκτησία. Για άλλη μια φορά βέβαια η προπαγάνδα του σοσιαλφασισμού βρίσκεται στην αντίθετη κατεύθυνση από την ανάπτυξη και την πρόοδο. Το ελληνικό κράτος εγκληματεί όχι επειδή υποστηρίζει τον μεγαλοεργολάβο αλλά επειδή προστατεύει τον μικρό κατασκευαστή, τον μικρομελετητή και φέρνει στα μέτρα τους τις ανάγκες της επιστήμης και της τεχνικής. Αυτά τα κάνει το κράτος γιατί είναι το κράτος των αντιβιομηχανικών κομραδόρικων, σοβινιστικών, γραφειοκρατικών και милитарιστικών μερίδων της άρχουσας τάξης, μερίδων που τρέφουν και τρέφονται πολιτικά από τη μικρή παραγωγή.

Τα φληναφήματα για σπίτια που κατέρρευσαν σα χαρτί επειδή δεν είχαν μετόν ή σιδηροκατασκευές στο όνομα της φτηνής κατασκευής και του κέρδους έχουν ένα βάρος μόνο σε ό,τι αφορά τη μικροκατασκευή αλλά είναι αστεία για τη σχετικά μεγάλη κατασκευή, δημόσια ή ιδιωτική, αν σκεφθεί κανείς ότι είναι μικρό το ποσοστό της συμμετοχής του μετόν στο συνολικό κόστος. Ο σοβαρός καπιταλιστής εργολάβος δεν θέλει να χτίσει σπίτι που θα καταρρεύσει σα χαρτί, όχι γιατί έχει πάθος με την ασφάλεια, αλλά γιατί αυτό καταρρακώνει το επαγγελματικό του κύρος. Αυτό ισχύει στο δεκαπλάσιο για τους πιο μεγάλους κατασκευαστές.

Αυτά σε ό,τι αφορά την ασφάλεια των κατασκευών. Τώρα, σε

ό,τι αφορά την αντίδραση μετά τον σεισμό, υπάρχει μεγάλη συγκάλυψη των ευθυνών του κράτους. Εκφράστηκε οικουμενικός έπαινος για την “ετοιμότητα” της κρατικής μηχανής, που βασίζεται κυρίως στην οργάνωση των συνεργείων διάσωσης. Αλλά, η αλήθεια είναι ότι τις πρώτες πολύ κρίσιμες ώρες υπήρχε μία πλήρη διάλυση. Κανένας αρμόδιος κρατικός φορέας δεν έδωσε τις απαραίτητες οδηγίες στον πληθυσμό ώστε να εξυπηρετηθούν οι τραυματίες και να προστατευθούν οι ζωές όσων δεν είχαν πλακωθεί κάτω από τα συντρίμια. Ο σεισμός της Τρίτης έγινε σε ώρες εργάσιμες. Αμέσως όλοι έτρεξαν στους δρόμους για να πάρουν το αυτοκίνητό τους ή να επιβιβαστούν στα λεωφορεία και στα τρόλεϊ και να φύγουν. Λίγο αργότερα στους δρόμους και στις λεωφόρους που οδηγούν από το κέντρο προς τις συνοικίες δημιουργήθηκε κυκλοφοριακή ακινησία. Οι φωτεινοί σηματοδότες δεν λειτουργούσαν, οι διασταυρώσεις μπλόκαραν και χιλιάδες οδηγοί βρέθηκαν ακινητοποιημένοι μέσα στα αυτοκίνητά τους. Οι διακοπές ρεύματος ακινητοποίησαν τα τρόλεϊ ενώ εκτός λειτουργίας τέθηκε και ο ηλεκτρικός. Τι θα είχε γίνει αν ο σεισμός ήταν 7 ρίχτερ με χίλιες κατάρρευσεις και 40.000 νεκρούς; Ποιος μη δημοσιογράφος βγήκε να πει στους πολίτες να αφήσουν στην άκρη τα αυτοκίνητά τους για να διακομίζονται οι τραυματίες και κάθε άλλο πρόσωπο ή υλικό απαραίτητο στις πρώτες ώρες;

Όλα αυτά θα μπορούσαν να είχαν αποφευχθεί αν υπήρχε μία συστηματική πολιτική ενημέρωσης, και οι πολίτες ήξεραν ότι πρέπει να μην κινήσουν τα αυτοκίνητά τους τις πρώτες ώρες, ώστε να μπορούν να μετακινηθούν στους δρόμους τα ασθενοφόρα και τα κρατικά οχήματα για την παροχή των πρώτων βοηθειών. Επίσης, τα προβλήματα θα ήταν πολύ λιγότερα αν το κράτος είχε φροντίσει για την ολοκλήρωση των περιφερειακών αξόνων ώστε να υπάρχει εναλλακτική λύση για τη μετακίνηση σε περίοδο κρίσης.

Η αυθόρμητη κίνηση του πληθυσμού ήταν να βγει στα κατώφλια των σπιτιών όπου θεωρητικά υπήρχε ασφάλεια. Δεν υπάρχει καμία ασφάλεια ακριβώς έξω από ένα σπίτι, ή μία πολυκατοικία, σ’ ένα στενό δρόμο, γιατί αν καταρρεύσει το κτίριο θα πλακώσει και αυτούς που βρίσκονται στο κατώφλι του, ενώ θα είναι ακόμα πιο δύσκολο να ανασυρθούν αυτοί από κάποιο σωστικό συνεργείο. Δεν υπήρξε καμία ενημέρωση για να μετακινηθούν οι άνθρωποι σε ανοιχτούς χώρους (πάρκα) ώστε να μην υ-

πάρχει κίνδυνος να καταπλακωθούν από το σπίτι όταν καταρρεύσει.

Το χειρότερο όμως είναι ότι άφησαν τον κόσμο να κατεβαίνει τα σκαλιά της πολυκατοικίας, και να μετακινείται από πέντε, έξι πατώματα ψηλά προς το ισόγειο, ενώ αυτό που διδάσκουν οι αρχές σ’ αυτές τις περιπτώσεις σε ΟΛΕΣ τις αναπτυσσόμενες χώρες είναι η άνοδος στην ταράτσα, όπου οι πιθανότητες επιβίωσης σε περίπτωση κατάρρευσης είναι συντριπτικά μεγαλύτερες.

Συνολικά, το κράτος όχι μόνο δεν είχε φροντίσει από πριν να ενημερώσει το λαό για τη σωστή αντισεισμική συμπεριφορά, αλλά δεν το έκανε ούτε τις πρώτες ώρες της κρίσης, με αποτέλεσμα ο καθένας να κάνει ότι νομίζει, ή ότι του έλεγε ο καλά ή ελάχιστα ενημερωμένος παρουσιαστής του ραδιοφώνου ή της τηλεόρασης. Για το επίπεδο της ετοιμότητας του κράτους τις πρώτες ώρες της κρίσης, η Αθήνα στάθηκε τυχερή που ήταν μεσαίος ως μικρός ο σεισμός και θρηνεί τόσο λίγους νεκρούς και τραυματίες.

Η κατάρρευση του κρατικού μηχανισμού φάνηκε και με την κατάρρευση των δικτύων κινητής τηλεφωνίας για τα οποία το Δημόσιο, μέσα στα πλαίσια μιας γενικότερης πολιτικής αδιαφορίας για το φαινόμενο “σεισμός”, δεν φρόντισε να ενταχθούν σ’ ένα εθνικό σχέδιο αντιμετώπισης των κρίσεων (όπως ο Ξενοκράτης) για τις τηλεπικοινωνίες, και δεν τους έκανε ποτέ κανέναν έλεγχο για τις δυνατότητες λειτουργίας σε ώρες κρίσης. Οι σοσιαλφασίστες πιάστηκαν από την κινητή τηλεφωνία για να ωραιοποιήσουν το κράτος και να δαιμονοποιήσουν τις ιδιωτικές εταιρείες, γι’ αυτό φρόντισαν να ξεχαστεί ότι η COSMOTE ήταν εξίσου άθλια σε μπλοκάρισμα με την PANAΦON και την TELESTET.

Η κριτική στο κράτος από τους σοσιαλφασίστες γίνεται μόνο στη δεύτερη φάση αντιμετώπισης της κρίσης: δηλαδή στη φάση της περιθάλψης και της παροχής βοήθειας στους άστεγους και τους πληγέντες. Πρόκειται για μία επιφανειακή κριτική που γίνεται “για τα μάτια”. Γιατί στη δεύτερη αυτή φάση, το κράτος είχε μία δραστηριοποίηση. Δημιούργησε καταυλισμούς, μοίρασε φαγητό, κάλυψε τις πρώτες οικονομικές ανάγκες, και κυρίως είχε φτιάξει κάποιους μηχανισμούς με γενναίους και ικανούς ανθρώπους που ανασύρανε με επιτυχία ανθρώπους από τα ερείπια. Ωστόσο, οι αποζημιώσεις που δόθηκαν δεν ήταν πλήρεις, και δόθηκαν άταλα χωρίς διάκριση σε σχέση με την ταξική θέση και την περιουσιακή κατάσταση των πληγέντων. Τα επισκευαστικά δά-

νεια επιβαρύνουν κατά ένα δυσανάλογο τρόπο αυτόν που βρέθηκε πραγματικά στο δρόμο χωρίς την εναλλακτική λύση του δεύτερου σπιτιού, αφού πρέπει να πληρώσει ένα πολύ μεγάλο ποσό από την τσέπη του. Τα ποσά των αποζημιώσεων πρέπει να διαφοροποιηθούν. Πρέπει να δοθούν πλήρεις αποζημιώσεις σε αυτούς που βρέθηκαν στο μηδέν, ενώ οι αποζημιώσεις πρέπει να είναι ελάχιστες για τα εύπορα στρώματα, ή γι’ αυτούς που έχουν δεύτερο και τρίτο σπίτι. Εδώ υπάρχει πραγματικά μία ταξική διαφοροποίηση που πρέπει να ληφθεί υπόψη και για την οποία, όχι συμπτωματικά κανένας δεν μιλάει. Όλοι γλύφουν τα μεσοστρώματα.

Αυτός ο σεισμός έδειξε γενικά μία αστική τάξη χωρίς χαρακτήρα, που έχει αφήσει τη πρωτεύουσα του κράτους, το κέντρο της οικονομικής δραστηριότητας απροστάτευτη στους σεισμούς. Ο τυχοδιωκτισμός αυτών που δημιούργησαν το νεοελληνικό κράτος, έχοντας στο μυαλό τους την απόκτηση νέων εδαφών και όχι το έδαφος στο οποίο πατούσαν αποκαλύπτεται με τον καλύτερο τρόπο. Η αντιμετώπιση της κρίσης έμεινε σχεδόν αναλλοίωτη από το σεισμό του 1981.

Δεκαοκτώ χρόνια μετά διαπιστώνεται η εγκληματική ανικανότητα του ελληνικού κράτους να φτιάξει έναν αποτελεσματικό αντισεισμικό κανονισμό ο οποίος έχει αλλάξει τέσσερις φορές η τελευταία το 1995), κι όμως ο σεισμός βρίσκεται πάντα ένα βήμα μπροστά. Μπροστά στην αντιεργολαβική υστερία, υποτιμήθηκαν ή αποσιωπήθηκαν οι πραγματικές αιτίες της καταστροφής. Υποτιμήθηκε καταρχήν η πιθανότητα για πολύ μεγάλο σεισμό στην Αττική. Κι όμως αυτό απαιτεί η στοιχειώδης προβλεπτικότητα για μια πόλη που συγκεντρώνει το 40% του πληθυσμού μιας χώρας. Δεν επιτρέπεται σε μια χώρα γεμάτη σεισμούς και όπου λείπουν, όπως είναι φυσικό, στατιστικές σεισμικής δραστηριότητας πολλών αιώνων, να λαμβάνονται υπόψη για το σχεδιασμό της αντισεισμικής θωράκισης, εντελώς τυχάρπαστα, κάποιιοι από τους μεγάλους σεισμούς της τελευταίας περιόδου (της τάξεως των 6 ρίχτερ). Μια Αθήνα πρέπει να χτίζεται με πιθανές επιταχύνσεις που θα προκαλούσε ένας σεισμός με επίκεντρο την περιφέρεια του Δεκαποδίου της τάξεως των 7,5 με 8 ρίχτερ. Όλα τ’ άλλα είναι πνεύμα μπακάλη, παπά και τυχοδιώκτη μιλιταριστή. Η κοντομυαλιά της αστικής τάξης της Ελλάδας αντιστοιχεί στον “αισιόδοξο” α-

συνέχεια στη σελ. 8

ΕΝΑ ΠΕΛΩΡΙΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

κή ζώνη.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Η Επιτροπή Σωτηρίας του εργοστασίου που συγκροτήθηκε εδώ και δυο χρόνια μετά από πρωτοβουλία της ΟΑΚΚΕ, είχε συσπειρώσει το Δ.Σ. του εργοστασιακού σωματείου, αναπτυξιακές πλευρές στη διοίκηση των Λιπασμάτων, και συνδικαλιστικές δυνάμεις από τα διπλανά εργοστάσια της περιοχής, όπως στη ΔΕΗ και στους Μύλους. Το μέτωπο αυτό ήταν πραγματικά μια ισχυρή ασπίδα που κράτησε το εργοστάσιο ανοιχτό κόντρα σε επιθέσεις ιδιαίτερα "οικολογικού" χαρακτήρα από το Δήμο της Δραπετσώνας. Για να μπορέσουν οι σαμποταριστές να αρχίσουν την κατεδάφιση έπρεπε να χτυπήσουν με κάθε τρόπο την Επιτροπή Σωτηρίας. Το χτύπημα αυτό δόθηκε από την Λαλιωτική κλίκα, η οποία στην περίοδο των δημοτικών εκλογών κυριαρχεί στον Πειραιά.

Η κυριαρχία αυτή φέρνει σημαντικές αλλαγές στους συσχετισμούς των δυνάμεων.

Το Δ.Σ. του σωματείου του εργοστασίου, συνδικαλιστές στο Εργατικό Κέντρο, αλλά και στα γύρω εργοστάσια, υποτάσσονται με τον πιο επαισχυντο τρόπο στην Λαλιωτική κλίκα, χτυπούν την Επιτροπή Σωτηρίας και μετατρέπονται στους **κύριους παράγοντες** για την κατεδάφιση της βιομηχανίας. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν μπορεί να αφήσει πίσω τα ιδιαίτερα προνόμια της, δεν μπορεί δηλαδή να αναίρεσει τον εαυτό της και να συγκρατηθεί με τον κρατικό και κομματικό μηχανισμό που την ανέθρεψε.

Η ΟΑΚΚΕ επιμένει έστω και μόνη της στην Επιτροπή Σωτηρίας, στον αγώνα για τη σωτηρία των Λιπασμάτων και δίνει την πρώτη μάχη ενάντια στην εγκατάσταση Ολυμπιακού σταδίου στο εργοστάσιο.

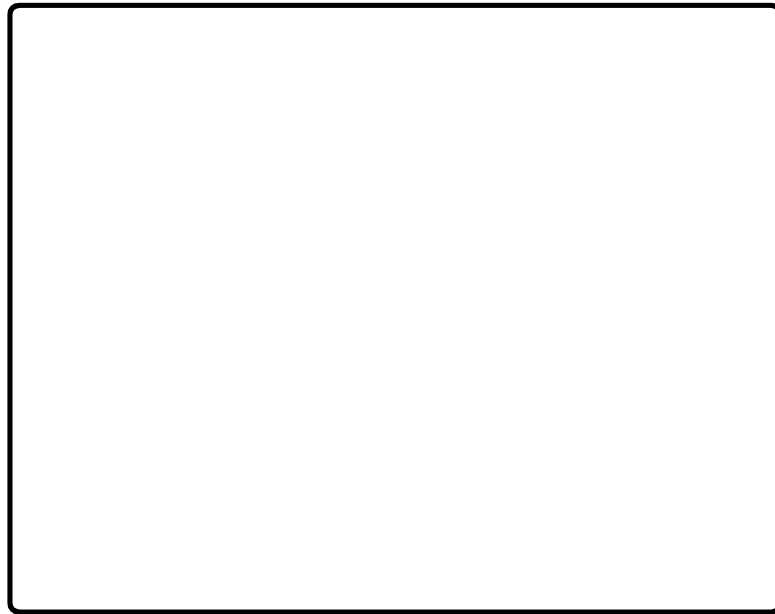
Με την κινητοποίηση των εργατών -μάζεμα πάνω από 300 υπογραφών σε σύγκρουση με το Δ.Σ. του σωματείου - και με παρεμβάσεις στις Ολυμπιακές Επιτροπές (ελληνική και διεθνής), χρησιμοποιώντας τις αντιθέσεις ανάμεσα τους, καταφέρνει μια πρώτη νίκη και το στάδιο δεν γίνεται.

Μετά απ' αυτό οι κατεδαφιστές περνάνε σε μια ανοιχτή επίθεση στερώντας την άδεια λειτουργίας στο εργοστάσιο και απειλούν με άμεσο κλείσιμο του. Εδώ ξεκινάει η **δεύτερη μεγάλη μάχη για το κράτημα του εργοστασίου**.

Σ' αυτή τη μάχη δεν έχουμε μόνο ανοιχτά απέναντι όλη την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά και μια κυβέρνηση στην οποία έχουν πλήρως κυριαρχήσει οι Λαλιωτικές - φιλορώσικες δυνάμεις

και ιδιαίτερα μέσα στο Υπουργείο Ανάπτυξης, από όπου έχει διωχτεί η Διαμαντοπούλου βασικός υποστηρικτής των Λιπασμάτων και της βιομηχανίας γενικά και έχει... εξοριστεί στις Βρυξέλλες. Σ' αυτή την πολιτική στιγμή, η ΟΑΚΚΕ μέσα από την Επιτροπή Σωτηρίας έπρεπε να ρίξει το σύνθημα του αγώνα στηριγμένη στη θέληση των εργατών, στη θέληση του λα-

που παρέλυε το Δ.Σ. αλλά και αποσπούσε όσους μέσα σε αυτό δεν ήταν μαχητικά αντίθετοι στην Επιτροπή μεταφέρει την ώρα της κινητοποίησης 2 ώρες νωρίτερα και με νέα προκήρυξη στο εργοστάσιο διαμορφώνει τη γραμμή: "Όλοι στη διαδήλωση, όλοι στη Γενική Συνέλευση". Αυτή η σωστή ταχτική που πήρε υπ' όψη της τις διαθέσεις των εργατών στέ-

ού ταυτόχρονα αξιοποίησε το γεγονός ότι η Διεύθυνση του εργοστασίου από την πλευρά της ΑΤΕ παρέμεινε σταθερή στην ανάγκη της συνέχισης λειτουργίας των Λιπασμάτων.

Η Επιτροπή Σωτηρίας διαμορφώνει το άμεσο αίτημα: "Να δοθεί άδεια λειτουργίας τώρα στα Λιπάσματα" και καλεί η ίδια σε κινητοποίηση την Τρίτη 7 του Σεπτεμβρίου με συγκέντρωση και πορεία στην "Πρότυπος".

Η "Πρότυπος Κτηματική και Τουριστική ΑΕ" είναι μια θυγατρική εταιρεία της Εθνικής Τράπεζας, η οποία έχει στην ιδιοκτησία της τα Λιπάσματα, και η οποία αρνείται να δώσει νέο μίσθωμα στο εργοστάσιο με αποτέλεσμα η Νομαρχία Πειραιά να μην εκδίδει νέα άδεια λειτουργίας στο εργοστάσιο. Η απόφαση αυτή για αυτόνομη κινητοποίηση της Επιτροπής φέρνει ένα τρομαχτικό πυρετό σε όλη την πουλημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και στο σοσιαλφασισμό από άκρη σ' άκρη στον Πειραιά.

Το ψευτοΚΚΕ, το Λαλιωτικό και υποταγμένο σ' αυτό ΠΑΣΟΚ συνασπίζονται σε ένα μέτωπο ενάντια στην κινητοποίηση.

Παρά το γεγονός πως η Επιτροπή Σωτηρίας καλούσε - ανεξάρτητα από την σκληρή κριτική - και το Δ.Σ. του σωματείου να συμμετέχει στην κινητοποίηση, το Δ.Σ. περνάει σε επίθεση και καλεί σε Γενική Συνέλευση τους εργάτες την ώρα και τη μέρα της κινητοποίησης.

Η Επιτροπή Σωτηρίας συνεχίζοντας να ακολουθεί μια πολιτική ενότητας στη βάση των εργατών

φθηκε από επιτυχία.

Πραγματικά την Τρίτη το πρωί το εργοστάσιο είναι σε ξεσηκωμό.

Όλοι σχεδόν οι εργαζόμενοι συγκεντρώνονται στην πύλη, αφήνοντας μέσα στο εργοστάσιο μόνο την συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΠΑΣΟΚ και μια μικρή δράκα του ψευτοΚΚΕ που μέχρι εκείνη την ώρα δεν είχε εκδηλωθεί.

Πάνω από 250 εργαζόμενοι των Λιπασμάτων, όλοι σχεδόν οι άνθρωποι της παραγωγής, όλοι οι εργάτες και τα τεχνικά στελέχη και οι μισοί υπάλληλοι των γραφείων ήταν εκεί και μιλάνε κάτω από το πανό της Επιτροπής Σωτηρίας δείχνοντας μ' αυτό τον τρόπο την θέληση τους να κρατήσουν το εργοστάσιο.

Πρόκειται για μια συγκλονιστική εργατική κινητοποίηση που μπαίνει στα δελτία ειδήσεων μέχρι την ώρα του μεγάλου σεισμού που γίνεται στις 3 την ίδια μέρα.

Η διαδήλωση με κεντρικό σύνθημα: "Άδεια τώρα στα Λιπάσματα" φτάνει στην "Πρότυπο", όπου απαιτεί να υπογραφεί το νέο μίσθωμα. Εκεί παραδίνεται ψήφισμα της διαδήλωσης υπογραμμένο από εργάτες και ξεκινάει μια νέα πορεία μέσα από τους κεντρικούς δρόμους της Δραπετσώνας, η οποία καταλήγει στο Δημαρχείο και δίνει νέο ψήφισμα. Σε όλη τη διάρκεια της πορείας, μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας καλούσαν τον λαό της Δραπετσώνας να σταθεί στο πλευρό των εργατών, να παλέψει μαζί τους για το κράτημα της βιομηχανίας αλλά και για την καλυτέρευση της ποιότη-

τας ζωής στη γειτονιά. Ο λαός της Δραπετσώνας είδε με συμπάθεια την διαδήλωση, χειροκρότησε τους εργάτες των Λιπασμάτων και έδειξε πως μπορεί να είναι στο πλευρό τους, αν πραγματικά δει ένα εργατικό κίνημα που όχι μόνο δεν είναι αδιάφορο για την ποιότητα της ζωής στη γειτονιά, αλλά είναι εξίσου μαχητής και γι' αυτό.

Μετά την συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από το δημαρχείο και την επίδοση του ψηφίσματος η διαδήλωση κατευθύνεται στο εργοστάσιο και πολλοί εργάτες κάτω από το πανό της μπαίνουν μέσα στην αίθουσα της Γενικής Συνέλευσης.

Η πραγματοποίηση της διαδήλωσης, η μαχητικότητα της και το αποφασιστικό πνεύμα των εργατών ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη στη μάχη για τη σωτηρία των Λιπασμάτων, στη μάχη για τη σωτηρία όλης της βιομηχανίας του Πειραιά.

Για πρώτη φορά εκφράστηκε οργανωμένα και με αγωνιστικό τρόπο η αντίσταση των εργατών σε όλους εκείνους που ετοιμάζουν την κατεδάφιση της βιομηχανίας, σε όλη την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και το σοσιαλφασισμό. Η 7 του Σεπτεμβρίου ήταν μια ιστορική αρχή για το νέο εργατικό κίνημα, που οι νέες σημερινές συνθήκες απαιτούν.

Η ΟΠΙΣΘΟΧΩΡΗΣΗ

Η μάχη της Γενικής Συνέλευσης, που έγινε εξαιτίας του καταστροφικού σεισμού σε δυο συνέχειες, έδειξε ωστόσο πως η νίκη της διαδήλωσης δεν μπορούσε να φτάσει στην ανατροπή της παλιάς συνδικαλιστικής ηγεσίας, με την συγκρότηση εκείνη της στιγμής της νέας καθοδήγησης από τους ίδιους τους εργάτες. Όσο δεν υπήρχε όμως νέα ηγεσία αναγκαστικά μέσα στη Γεν. Συνέλευση θα κυριαρχούσε η παλιά.

Απέναντι στο κίνημα της διαδήλωσης στάθηκε ένα μαύρο μέτωπο με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ, το Δ.Σ. του Συνδικάτου, όπου ένα μέλος του ήρθε στο μέτωπο της πορείας, και τη διοίκηση του Εργατικού Κέντρου.

Οι εκπρόσωποι πάντως της Επιτροπής Σωτηρίας με την ομόφωνη, περίπου απόφαση της Γ.Σ. των εργατών κατάχτησαν το δικαίωμα λόγου και της ισότιμης συμμετοχής μέσα στη Γεν. Συνέλευση.

Η πάλη μέσα στη Γεν. Συνέλευση έγινε πολύ σύνθετη από την ώρα που το ψευτοΚΚΕ, που έκανε ως εκείνη την ώρα τον ψόφιο κοριό, προσπάθησε να πατήσει πάνω στην εξέγερση των εργατών και να πάρει την ηγεσία από τον Τσιρμούλα και το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό πρότεινε μαζί με την Επιτροπή Σωτηρίας να φτιαχτεί επιτροπή αγώνα και να χάσει εκεί τους δικούς του. Η Επιτροπή Σωτηρίας κατεύθηκε τότε τα κύρια πυρά της

στους μεταμφιεσμένους κνίτες και τον εκπρόσωπο του ψευτοΚΚΕ που είχε έρθει στη Γενική Συνέλευση σαν Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Βλέποντας ότι οι εργάτες που ήταν υπέρ της Πορείας δεν έμπαιναν στην Επιτροπή Αγώνα και έμπαιναν οι κνίτες, οι σύντροφοί μας απόσυραν αυτήν την πρόταση και επέμειναν μόνο στη γραμμή για Άδεια Λειτουργίας. Έτσι αφού η Γεν. Συνέλευση διακόπηκε από το σεισμό, έβγαλαν προκήρυξη που ξεκαθάριζε το ρόλο και τη γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Τότε ο Τσιρμούλας και το ψευτοΚΚΕ για να ξεγελάσουν τους εργαζόμενους ανάγγειλε "πρόγραμμα κινητοποιήσεων" στο Υπουργείο Ανάπτυξης και Εργασίας με την υποστήριξη του ψευτοΚΚΕ και του Εργατικού Κέντρου. Παράλληλα αναγκάστηκε να μιλήσει για "συνέχιση της λειτουργίας" και να πάει ένα βήμα πίσω το αίτημα της "αποκατάστασης" των εργατών που το είχε βγάλει για να κλείσει το εργοστάσιο.

Μέσα απ' αυτές τις υποχωρήσεις εξασφάλισε προς στιγμή την κυριαρχία του στο συνδικάτο και κατ'άφευε να χτυπήσει μέσα στη συνέλευση το βασικό αίτημα για "άδεια λειτουργίας τώρα". Ταυτόχρονα το Δ.Σ. και κυρίως οι κνίτες έριξαν τη γραμμή των κινητοποιήσεων με ταυτόχρονες 48ωρες απεργίες με στόχο να σαμποτάρουν την παραγωγή. Όλοι μάλιστα πήραν απόφαση για να χτυπήσουν πιο πολύ την παραγωγή, να διώξουν τους εργολάβους και να σταματήσουν τις υπερωρίες. Ιδιαίτερα έγιναν έξαλλοι και θέλησαν να τιμωρήσουν το Διευθυντή του εργοστασίου που πήρε θέση στη Γεν. Συνέλευση υπέρ της γραμμής της Επ. Σωτηρίας. Στην τελευταία της προκήρυξη η Επ. Σωτηρίας απάντησε στους ψευτοταξικούς σαμποταριστές ότι το ισχυρότερο κεφάλαιο στη χώρα θέλει να κλείσει το εργοστάσιο και όχι να το δουλέψει και ότι δεν είναι ταξικό να κάνει κανείς σαμποτάζ στην παραγωγή, αλλά να συνδυάζει παραγωγή και αγώνα.

Όμως αυτή η κυριαρχία του δεν μπορεί παρά να είναι προσωρινή.

Η οπισθοχώρηση του κινήματος, δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο, παρά να δυναμώσει τελικά τους παράγοντες εκείνους που ζητάνε τώρα τη νέα συνδικαλιστική ηγεσία στα Λιπάσματα.

Οι εργάτες χρησιμοποίησαν την διαδήλωση και την Επιτροπή Σωτηρίας σαν απειλή απέναντι στο Δ.Σ. για να μπει, όπως θέλουν, μπροστά στον αγώνα. Και αυτό γιατί πέρα από τις αυταπάτες, έχουν ανάγκη την ενότητα στη βάση, που όπως πιστεύουν μπορεί να εκφράσει αυτή τη στιγμή η εκλεγμένη διοίκηση του Σωματείου.

Όμως η ζωή και η παραπέρα πορεία του αγώνα δεν μπορεί παρά να χτυπήσει αυτές τις αυταπάτες.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΟΚΚΑΛΗ

ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΡΑΧΤΟΡΑ

Να ελέγξει το νευρικό σύστημα της χώρας

Το ρωσόδουλο μέτωπο έχει παραδώσει στον πράκτορα της πρώην Στάζι και της Ρωσίας, Κόκκαλη, σημαντικούς τομείς της οικονομίας, όπως η μηχανογράφηση των δημοσίων υπηρεσιών και η διαχείριση κρατικών παιχνιδιών. Κυρίως όμως του έχουν παραδώσει τον τομέα των τηλεπικοινωνιών δίνοντας του στο χέρι τον κρατικό ΟΤΕ για να τον απομυζήσει και να στηρίξει πάνω του την αυτοκρατορία του. Τώρα, ο πράκτορας ετοιμάζεται να κάνει την έφοδο του στην αμυντική βιομηχανία μαζί με το συνεργάτη των σέρβων ναζιστών, Μυτιληναίο, ώστε σε συνδυασμό με την επιλογή ρώσικων όπλων για εξοπλισμούς (δες υπόθεση πυραύλων S-300 και αντιαεροπορικών TOR-M1), η άμυνα της χώρας να αρχίσει σταδιακά να εξαρτάται από τη Ρωσία. Ταυτόχρονα μέσω του Κόκκαλη, η Ρωσία θα μπορεί να ασκεί κατασκοπία σε ΗΠΑ και Ευρώπη στις αμυντικές προμήθειες των οποίων ήδη έχει διεισδύσει ο Κόκκαλης.

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΚΟΚΚΑΛΗ - ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΡΟΜΗΘΕΙΕΣ ΤΟΥ ΕΞΟΠΛΙΣΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Στο ενημερωτικό δελτίο της Ιντρακόμ, της ναυαρχίδας του ομίλου εταιρειών Κόκκαλη, που εκδόθηκε τον Ιούλη 1999, στο κεφάλαιο "Στόχοι και Στρατηγική" διαβάζουμε: "Η ΙΝΤΡΑΚΟΜ Α.Ε. προβλέπεται ότι θα έχει αν σημαντικό μερίδιο στις προμήθειες του προγράμματος των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων, όπου το ποσοστό συμμετοχής της εγχώριας αγοράς προβλέπεται να ανέλθει σε 15% από το 4% που είναι σήμερα. Η εταιρεία έχει προετοιμασθεί να δραστηριοποιηθεί στη συγκεκριμένη αγορά, το μέγεθος της οποίας διευρύνεται συνεχώς. Η ανωτέρω εκτίμηση επιβεβαιώνεται άλλωστε από τις πρόσφατες εξελίξεις σε αυτό τον τομέα, που είναι η υπογραφή μιας σημαντικής σύμβασης το Μάιο του 1998 συνολικής αξίας 17 δις, από την ΙΝΤΡΑΚΟΜ Α.Ε. και τη Γενική Διεύθυνση Εξοπλισμών του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, για την προμήθεια του Ελληνικού Στρατού με 3.800 Σταθμούς Ασυρμάτου TRC-9200 (VHF 4ης γενιάς- PR4G) υπερσύγχρονης τεχνολογίας. Η ανωτέρω σύμβαση αφορά στην κάλυψη αρχικών αναγκών των Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων καθώς σύμφωνα με τις υπάρχουσες ανάγκες το πρόγραμμα προμηθειών προβλέπει την αγορά ενός πολύ μεγαλύτερου αριθμού τέτοιων Σταθμών".

Στα τέλη του Αυγούστου οι διοικήσεις των εταιρειών Ιντρακόμ και Μυτιληναίος από

κοινού με ανακοίνωση τους διεκδίκησαν την Ελληνική Βιομηχανία Οχημάτων πριν ακόμη δημοσιευθεί η σχετική προκήρυξη διαγωνισμού από το κράτος. Στην ανακοίνωση αυτή αναζητούσαν τεχνοοικονομικό σύμβουλο για την εξαγορά της ΕΛΒΟ (Ελεύθερος Τύπος, 30 Αυγούστου). Ο Κόκκαλης σχεδιάζει να κάνει την έφοδο του στον τομέα του αμυντικού εξοπλισμού χέρι-χέρι με τον ιδιοκτήτη των κρεματορίων στην Τρέπτσα της Σερβίας, Μυτιληναίο.

Η συνεργασία Μυτιληναίου-Κόκκαλη ξεκίνησε από τον περασμένο χρόνο όταν ο Μυτιληναίος απόκτησε με εξαγορά μετοχών τον έλεγχο της ΜΕΤΚΑ που δραστηριοποιείται στο χώρο της αμυντικής βιομηχανίας. Τότε ο Μυτιληναίος δήλωσε ότι οι όμιλοι Μυτιληναίου και Ιντρακόμ θα συνεργάζονται στον τομέα της άμυνας, με τον πρώτο να διαθέτει την τεχνολογία και την παραγωγική δυνατότητα στο χώρο των μεταλλικών κατασκευών και τον δεύτερο τη δυνατότητα παραγωγής προϊόντων υψηλής τεχνολογίας για το ηλεκτρονικό σκέλος των κατασκευών. Στόχος τους είναι η διεκδίκηση προμηθειών από το νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα των Ενόπλων Δυνάμεων ύψους τρισεκατομμυρίων δρχ.

ΕΝΑΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ ΤΗΣ ΣΤΑΖΙ ΔΙΕΙΣΔΥΕΙ ΣΕ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΗΠΑ ΜΕΣΩ ΕΛΛΑΔΑΣ

Ο Κόκκαλης ήταν ένας πράκτορας της πρώην Στάζι για τον οποίο είχε διαταχθεί έρευνα και από τις εισαγγελικές

αρχές της Γερμανίας και από εξεταστική επιτροπή της Γερμανικής Βουλής. Η έρευνα των γερμανικών αρχών είχε δύο σκέλη: Το πρώτο αφορούσε το ιδιοκτησιακό καθεστώς της Ιντρακόμ, αν δηλαδή τα κεφάλαια αυτής της εταιρείας προέρχονταν από τα ταμεία της πρώην "κομμουνιστικής" ηγεσίας, οπότε ο έλεγχος της Ιντρακόμ έπρεπε να περάσει στο γερμανικό κράτος, και τις δραστηριότητες της εταιρείας Κόκκαλη. Το δεύτερο αφορούσε τις δραστηριότητες της εταιρείας Κόκκαλη, δηλαδή κατά πόσο το αντικείμενό της ήταν η μεταφορά τεχνολογίας από τη Δύση στην Ανατολή κατά την περίοδο του εμπόργκο. Και οι δύο έρευνες ουσιαστικά διακόπηκαν επειδή η γερμανική κυβέρνηση ήταν απρόθυμη να συνεργαστεί αποτελεσματικά με τις αρχές για να τους δοθούν τα απαραίτητα στοιχεία (Εποχή, 21/6/98). Η κυβέρνηση Μητσοτάκη που μέχρι και την τελική πτώση δεν μπόρεσε να νικήσει την πίεση του ρωσόδουλου μετώπου για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων Κόκκαλη, και κυρίως η κυβέρνηση Σημίτη ήθελε να κλείσει το υπόθεσης Κόκκαλη. Αν δεν υπήρχε η μεσολάβηση Σημίτη, ο Κόκκαλης τώρα ίσως βρισκόταν πίσω από ένα κελί στη Γερμανία. Ουμώμαστε ότι η δεύτερη πράξη του Σημίτη όταν ήρθε στην εξουσία, μετά την απελευθέρωση του Σκυφτούλη, ήταν ένα ταξίδι στη Γερμανία όπου ζήτησε από τον Κολ να σταματήσει η έρευνα για τον Κόκκαλη. Ο Κολ δέχτηκε το αίτημα για να βοηθήσει τον "ευρωπαίο" Σημίτη.

Το ρωσόδουλο μέτωπο φρόντισε για την κάλυψη του πράκτορα, τη μεταμφίεσή του σε ευρωπαίο αστό, τη χρηματοδότηση των επιχειρήσεών του από το κράτος και το πλασάρισμά του στην ευρωπαϊκή και αμερικάνικη βιομηχανία παραγωγής αμυντικών συστημάτων.

Διαβάζουμε στο ίδιο ενημερωτικό δελτίο:

"Επίσης, στις 19/2/99 η ΙΝΤΡΑΚΟΜ Α.Ε. υπέγραψε σύμβαση συνεργασίας, ύψους περίπου 30 δις και διάρκειας 3 ετών, με την αμερικάνικη εταιρεία RAYTHEON για το πρό-

γραμμα προμήθειας του πυραυλικού συστήματος μεγάλου βεληνεκούς PATRIOT PAC3 από τον Ελληνικό Στρατό.

Με αυτή τη συμφωνία, η ΙΝΤΡΑΚΟΜ Α.Ε. καθιερώνεται ως ο μοναδικός (εκτός των ΗΠΑ) κατασκευαστής των προαναφερόμενων ηλεκτρονικών υπομονάδων του συστήματος PATRIOT PAC3.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η ΙΝΤΡΑΚΟΜ Α.Ε. ήδη συμμετέχει και σε δύο σημαντικά προγράμματα του ΝΤΟ που αφορούν στη σχεδίαση του νέου πυραύλου αέρος-αέρος IRIS-T και την αναβάθμιση του πυραύλου θαλάσσης-αέρος Sea-Sparrow, αντίστοιχα".

Ασφαλώς τέτοια διείσδυση στην αμυντική βιομηχανία των ΗΠΑ ενός κατηγορούμενου για πράκτορα της Μόσχας θα ήταν αδύνατη δίχως τη βοήθεια του ρωσόδουλου Κλίντον.

Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Το πλασάρισμα του Κόκκαλη στην εσωτερική αγορά στον τομέα των τηλεπικοινωνιών το έκανε η κυβέρνηση του Α. Παπανδρέου. Τον Σεπτέμβριο του 1986 με θετική εισήγηση της Β. Παπανδρέου στο αρμόδιο κυβερνητικό συμβούλιο άνοιξε ο δρόμος για την ανάθεση των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ στον Κόκκαλη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η πρόταση πέρασε με μόνη την υποστήριξη των Α. Παπανδρέου και Σημίτη. Όλο το τότε αυτοδυναμικό μπλοκ: Τσοχατζόπουλος, Τσοβόλας Κουτσόγιωργας ήταν αντίθετοι. Το ίδιο και ο Γεννηματάς. Η είσοδος του Κόκκαλη στις προμήθειες του ΟΤΕ σήμαινε και το οριστικό χτύπημα τότε της Ελληνικής Βιομηχανίας Ηλεκτρονικών (ΕΛΒΗΛ) που δημιούργησε η κυβέρνηση Καραμανλή το 1977 (Τύπος της Κυριακής, 19/5/96).

Η εξέλιξη είναι γνωστή και ραγδαία. Θα περιόριζα μερικά αναφέρουμε κάποια αποσπάσματα από το Ενημερωτικό Δελτίο της Ιντρακόμ για το μέγεθος της συνεισφοράς του ΟΤΕ στο κτίσιμο της αυτοκρατορίας Κόκκαλη, καθώς και για το μέγεθος της εξάρτησης του

ΟΤΕ από την τεχνολογία της Ιντρακόμ (με συνεργάτη τη Siemens): "Η υπάρχουσα ζήτηση για Τηλεπικοινωνιακό Υλικό Υποδομής εκφράζεται κυρίως μέσω των προγραμματικών συμφωνιών του ΟΤΕ και καλύπτεται (με εξαίρεση τη ζήτηση καλωδίων) σχεδόν εξ' ολοκλήρου από την ΙΝΤΡΑΚΟΜ και τη ΣΗΜΕΝΣ ΤΗΛΕΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, που κυριαρχούν στον κλάδο". Επισημαίνουμε εδώ ότι τα σύγχρονα ευρωπαϊκά κράτη έχουν τέσσερις ή πέντε εναλλακτικές τεχνολογίες στις τηλεπικοινωνίες ώστε να αποφύγουν την εξάρτηση. Παρακάτω διαβάζουμε: "Ο κύκλος των εργασιών της Εταιρείας (Ιντρακόμ) διαμορφώθηκε το 1998 κατά 65,9% από τη βιομηχανική δραστηριότητα, κατά 13,2% από την εμπορική δραστηριότητα και κατά 20,9% από παροχή υπηρεσιών. Διαχρονικά η βιομηχανική δραστηριότητα αποτελούσε το 50% περίπου του κύκλου εργασιών και η αύξηση του τελευταίου έτους οφείλεται κατά κύριο λόγο στις ιδιαίτερα ενισχυμένες πωλήσεις ψηφιακών συστημάτων προς τον ΟΤΕ (34,2 δις. δρχ.).

Όσον αφορά στην εμπορική δραστηριότητα η Εταιρεία ύστερα από μείωση εσόδων που παρατηρήθηκε το 1995, παρουσίασε μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης τα τελευταία τρία (3) χρόνια (από 3 δις. δρχ. το 1996 έφτασε τα 12 δις. δρχ. το 1998). Η αύξηση αυτή οφείλεται κατά κύριο λόγο στην υλοποίηση κατά την περίοδο αυτή του επενδυτικού προγράμματος του ΟΤΕ.

Τα έσοδα από παροχή υπηρεσιών το 1998 παρέμειναν περίπου στα επίπεδα του 1997, έτος κατά το οποίο η Εταιρεία είχε σημειώσει μεγάλη αύξηση των εσόδων της στα πλαίσια των συμβάσεων για παροχή υπηρεσιών στα δίκτυα καρτοτηλεφώνων".

Και παρακάτω: "Ο λογαριασμός Πελάτες παρουσίασε σημαντική αύξηση το 1998,

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 5

ανερχόμενος στο επίπεδο των 44 δισ. δρχ. (από 33 δισ. δρχ. το 1997), γεγονός που οφείλεται στη μεγάλη αύξηση του κύκλου εργασιών της Εταιρείας από την υλοποίηση της Προγραμματικής Συμφωνίας με τον ΟΤΕ. Από το σύνολο των απαιτήσεων της Εταιρείας στις 31/12/1998, ποσό ύψους 30,9 δισ. δρχ. (ήτοι ποσοστό 70%) αφορά απαιτήσεις της έναντι του ΟΤΕ και ποσό ύψους 4,9 δισ. δρχ. (ήτοι ποσοστό 11%) αφορά απαιτήσεις έναντι θυγατρικών της (κυρίως έναντι της INTRALOT A.E. και της INTRAROM S.A.). Οι υπόλοιπες απαιτήσεις αφορούν ένα μεγάλο αριθμό πελατών, χωρίς καμία από αυτές να υπερβαίνει το 3% του συνολικού υπολοίπου” ενώ οι συνολικές πωλήσεις προς τον ΟΤΕ για το έτος 1998 “**ανήλθαν σε 60.796 εκατ. Δρχ. (ποσοστό 67% επί του συνόλου)”**.

Δηλαδή η Ιντρακόμ έχει ένα μόνο μεγάλο πελάτη, τον ΟΤΕ.

Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου επέλεξε να δραστηριοποιήσει τον Κόκκαλη στον στρατηγικό τομέα των τηλεπικοινωνιών, που ήταν το καλύτερο δυνατό εφάλτήριο γι’ αυτόν, και επειδή είχε το μεγαλύτερο τζίρο, και για να διεισδύσει στην ευρωπαϊκή και δυτική παραγωγή υψηλής τεχνολογίας. Ούτε είναι τυχαία η λυσσασμένη επιμονή με την οποία τον στήριζε το ρωσόδουλο μέτωπο. Ένας από τους λόγους που έπεσε πραξικοπηματικά η κυβέρνηση Μητσοτάκη από τον Σαμαρά ήταν η άρνησή της να δώσει κι άλλο έδαφος στον Κόκκαλη στον ΟΤΕ. Με δικαστικά πραξικοπήματα επίσης, όλες οι εισαγγελικές έρευνες για τις σκανδαλώδεις συμβάσεις με τη μέθοδο των απευθείας αναθέσεων σε μια εταιρεία με χρέη 11 δισ. (!!!) στο δημόσιο, κατέληξαν σε απαλλαγή του Κόκκαλη. Το ίδιο άδοξο τέλος είχαν οι καταγγελίες του Ανδριανόπουλου. Ο Ριζοσπάστης (6/4/96) είχε χαρακτηρίσει την Ιντρακόμ “**νέα μικρή ιδιωτική επιχείρηση”** στην οποία δεν επιτρέπεται “**η αυτοδύναμη ανάπτυξη”**! Όμως ούτε και οι πρόσφατες έρευνες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας με τις απευθείας αναθέσεις των προγραμματικών συμφωνιών έφεραν αποτέλεσμα.

Την αντίθεσή τους στον Κόκκαλη πλήρωσαν ένας υπουργός Μεταφορών, ο Καστανίδης με την αποπομπή του από την κυβέρνηση Σημίτη κι ένα διοικητικό στέλεχος του Οργανι-

σμού, ο Παπούλιας. Η κυβέρνηση Σημίτη συνεχίζοντας την πολιτική του Α. Παπανδρέου προωθεί συστηματικά τον Κόκκαλη.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την πολιτική αυτή αποτελεί η υπόθεση της ψηφιακής τηλεόρασης. Εκεί ακολουθήθηκε μία παρελκυστική πολιτική από την κυβέρνηση για να καθυστερήσει η έκδοση άδειας στην Multichoice, όπου συμμετέχει η ολλανδική Nethold 58% και η Τηλετύπος 42% των Λαμπράκη-Τεγόπουλου-Βαρδινογιάννη-Μπόμπολα, μέχρι να ετοιμαστεί ο Κόκκαλης. Στην υπόθεση της ψηφιακής έχει μεγάλη σημασία ποιος θα μπει πρώτος στο παιχνίδι γιατί αυτός θα αποκτήσει τον μεγαλύτερο κύκλο συνδρομητών και θα κατοχυρώσει αυτόματα τη θέση του στην ψηφιακή τεχνολογία. Μετά από διάφορα νομικά και διαδικαστικά εμπόδια, η υπόθεση είχε φθάσει στην τελική της ευθεία με τη θετική γνωμοδότηση του Εθνικού Συμβουλίου Ραδιοτηλεόρασης και πρόοδο στις διαπραγματεύσεις για συμμετοχή ΟΤΕ και ΕΡΤ σε μία ενιαία ψηφιακή πλατφόρμα, ενώ ενδιαφέρον είχε εκδηλώσει και ο ANTENNA. Πρώτος ο Χ. Οικονόμου μέλος του ΠΑΣΟΚ και του ΕΣΡ, ζήτησε απόσυρση της θετικής γνωμοδότησης, επικαλούμενος αόριστα τα “**διαπλεκόμενα συμφέροντα”**.

Την υπόθεση καθάρισε κι εδώ ο ΟΤΕ ο οποίος ενέργησε σαν αντιπρόσωπος του Κόκκαλη. Ενώ στις μέχρι τώρα διαπραγματεύσεις είχε συμφωνήσει για τη συμμετοχή του στην ενιαία ψηφιακή πλατφόρμα που η Multichoice είχε επιλέξει εδώ και δύο χρόνια, δημιουργώντας τη σχετική τεχνολογική και τεχνική υποδομή και αναλαμβάνοντας το σχετικό κόστος, ξαφνικά πρόβαλε βέτο, ζήτησε την εγκατάλειψη της πλατφόρμας της Multichoice και διεκδίκησε την υιοθέτηση της δικής του πλατφόρμας (δες σχετική ανακοίνωση του ομίλου NETMED, *Τύπος της Κυριακής*, 11/7/99). **Την πλατφόρμα αυτή βέβαια έχει αναλάβει για λογαριασμό του ΟΤΕ ο Κόκκαλης.** Έτσι ο ΟΤΕ έβαλε τελικά στην υπόθεση της ψηφιακής τον Κόκκαλη.

Οι σχέσεις Κόκκαλη-Ρωσίας ενισχύονται μέσα από μία σειρά συμβάσεων που αναλαμβάνει για λογαριασμό του ρώσικου κράτους. Το 1994 η Ιντρακόμ υπογράφει σύμβαση ύψους 2,2 εκατ. Δολλ. ΗΠΑ για τον εκσυγχρονισμό των Προεδρικών τηλεφωνικών επικοινωνιών της Ρώσικης Ομοσπονδίας (δουλειά που θα μπορούσε

να αναλάβει μόνο ένας “έμπιστος άνθρωπος”). Επίσης υπογράφηκε σύμβαση 13 εκατ. Δολλ. ΗΠΑ για την επέκταση του αυτοματοποιημένου παιχνιδιού ΛΟΤΤΟ στη Ρωσία. Ακολουθεί σειρά συμβάσεων με τη Ρωσία με αντικείμενο τηλεπικοινωνιακό υλικό. Την ίδια περίοδο η Ιντρακόμ ενεργοποιείται στα Βαλκάνια (Ρουμανία, Βουλγαρία), αλλά και στη Μολδαβία. Είναι ο Κόκκαλης που θα σύρει τον ΟΤΕ σε μια σειρά επιζημιών για τον κρατικό οργανισμό συμβάσεων στα Βαλκάνια για να επωφεληθεί με την ανάθεση προμηθειών στη νέα αγορά, αλλά και για να διεισδύσει πολιτικά η Ρωσία σε κρίσιμους τομείς της παραγωγής στα Βαλκάνια. Πρόκειται για την εξαγορά ποσοστών του ρουμανικού (Rom-Telecom), του σέρβικου αλλά και του αρμενικού τηλεπικοινωνιακού οργανισμού. Στελέχη των κυβερνήσεων Σερβίας και Αρμενίας έκαναν συχνά λόγο για την απροθυμία του ΟΤΕ να φέρει το σύγχρονο μάνατζμεντ που είχε υποσχεθεί και για το ενδιαφέρον του μόνο για την προώθηση της Ιντρακόμ στις αγορές αυτές (*Ελευθεροτυπία*, 14/12/98). Οι διαπραγματεύσεις για την εξαγορά του ΟΤΕ Μολδαβίας με τη μολδαβική κυβέρνηση γίνονταν με τη μεσολάβηση του τότε γενικού διευθυντή της Ιντρακόμ, Τσουκαλίδη, **ο οποίος ήταν και γενικός πρόξενος της Μολδαβίας στην Ελλάδα.** Πριν από ένα μήνα η INTRAKOM ανακοίνωσε συμφωνίες ύψους αρκετών δισ με τους τηλεπικοινωνιακούς οργανισμούς Ρουμανίας και Αρμενίας.

ΟΙ ΘΥΓΑΤΡΙΚΕΣ ΤΗΣ INTRAKOM ΚΑΙ Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΤΟΜΕΑ

Στον όμιλο της Ιντρακόμ συμπεριλαμβάνονται διάφορες εταιρείες που έχουν δραστηριότητα στην Ελλάδα ή στα Βαλκάνια. Από αυτές η Ιντρασόφτ και η Ιντραλότ έχουν αναλάβει λεόντειο μερίδα στις συμβάσεις στον τομέα της μηχανοργάνωσης του δημοσίου και της διαχείρισης του κρατικού τζόγου:

INTRASOFT A.E.: Οι δραστηριότητες της επικεντρώνονται στην ανάπτυξη και υποστήριξη λογισμικού και το εμπόριο για την εγκατάσταση ηλεκτρονικών υπολογιστών και περιφερειακών συστημάτων. Στους μεγαλύτερους πελάτες της συγκαταλέγονται οι στρατηγικοί τομείς της Δημόσιας Διοίκησης, των Τραπεζών και των τηλεπικοινωνιών. Έχει αποκτήσει το μονοπώλιο των έργων μηχανοργάνωσης και μη-

χανογράφησης του Δημοσίου. Το μεγαλύτερο έργο που έχει αναλάβει είναι η υλοποίηση πληροφοριακού συστήματος φορολογίας (TAXIS). Το έργο έχει παρουσιάσει πολυετή καθυστέρηση, ενώ τα προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί από την καθυστέρηση της εφαρμογής του σε όλες τις Εφορίες είναι τεράστια. Η Ιντρασόφτ καθυστέρησε την παράδοση του λογισμικού με αποτέλεσμα να παρουσιάζονται προβλήματα στα προγράμματα που δεν “τρέχουν” σε παλιά μηχανήματα. Το ίδιο το λογισμικό παρουσιάζει προβλήματα στη λειτουργία του με αποτέλεσμα την τεράστια ταλαιπωρία των φορολογούμενων που παίρνει διαστάσεις σε ό,τι αφορά την εξυπηρέτηση των ανώνυμων εταιρειών. Έχει υπογράψει διάφορες συμβάσεις με το ΥΠΕΘΟ, το υπουργείο Υγείας, το υπουργείο Παιδείας, με τον ΟΛΠ, και έχει αναλάβει την εγκατάσταση και πλήρη λειτουργία του έργου της νέας δικτυακής υποδομής της ΔΕΗ. Πρόσφατα ανέλαβε και τη μηχανοργάνωση του ΙΚΑ. Στις 23/6/99 ανακοινώθηκε ότι η θυγατρική της Αγροτικής Τράπεζας Αγροτική Ασφαλιστική (ΑΕΒΓΑ) που είναι εισηγμένη στο Χρηματιστήριο, ιδρύει νέα εταιρεία από κοινού με την Ιντρασόφτ!

Μία πρόσφατη απόφαση του ΣτΕ ήρθε να διαταράξει τη μονοπωλιακή σχέση του Κόκκαλη με το Δημόσιο. Ύστερα από διαγωνισμό που προκήρυξε το ΥΠΕΧΩΔΕ για τη δημιουργία “**Επιχειρησιακού Κέντρου Παρακολούθησης Ατμοσφαιρικής Ρύπανσης και λήψης Εκτάκτων Μέτρων στην ευρύτερη περιοχή της Αθήνας”**, ενδιαφέρον εκδήλωσαν η Brain Ware A.E. και η Ιντρασόφτ. Η Brain έκανε αλληπάλληλες ενστάσεις κατά της συμμετοχής της Ιντρασόφτ στο διαγωνισμό γιατί η Ιντρασόφτ δεν πληρούσε τους όρους που είχαν τεθεί (για παράδειγμα ο εξυπηρετητής βάσεως δεδομένων είχε κατά της μετρήσεις του κατασκευαστή απόδοση 62 TPS, αντί της ρητά απαιτούμενης κατά τη διακήρυξη ελάχιστης απόδοσης 200 TPS). Το ΥΠΕΧΩΔΕ του Λαλιώτη απέρριψε όλες τις ενστάσεις της Brain και κατακύρωσε το διαγωνισμό υπέρ της Ιντρασόφτ (τι άλλο θα μπορούσε να είχε γίνει!). Η Brain κατέφυγε στη Δικαιοσύνη που δέχτηκε την αίτησή της και ανέστειλε την υπογραφή της σύμβασης. Είναι από τις σπάνιες περιπτώσεις που η δικαιοσύνη δικαιώνει ανταγωνιστές του Κόκκαλη!

2. INTRALOT A.E.: Δραστηριοποιείται στην ανάπτυξη προγραμμάτων για τυχερά παιχνίδια (ΛΟΤΤΟ, ΠΡΟΤΟ, ΠΡΟ-

ΠΟ κ.λ.π) και το εμπόριο ηλεκτρονικών υπολογιστών. Στην Ιντραλότ έχει δοθεί η εκμετάλλευση του Στιγμαίου Κρατικού Λαχείου (ΞΥΣΤΟ) και το Προκαθορισμένο Στοίχημα, ενώ μεθοδεύεται τώρα και η ανάθεση του Ολυμπιακού Βιντεολόττο και του Ιπποδρομιακού Στοίχηματος. Αυτά τα παιχνίδια θα δώσουν στον Κόκκαλη τεράστια ισχύ στο χώρο του αθλητισμού.

Το σκάνδαλο του “ΞΥΣΤΟ” το είχε φέρει στην επιφάνεια κυρίως η *Ελευθεροτυπία* του Τεγόπουλου, ο οποίος έχει ανοιχτούς λογαριασμούς με τον Κόκκαλη από την υπόθεση της συνδρομητικής ψηφιακής τηλεόρασης. Το “ΞΥΣΤΟ” είχε δοθεί αρχικά στον Κόκκαλη, με την προϋπόθεση με δικά του έξοδα να εγκαταστήσει σύστημα που θα επέτρεπε τον ηλεκτρονικό έλεγχο των εσόδων από το κράτος. Ο Κόκκαλης αθέτησε αυτή την υποχρέωση. Όταν τέλειωσε η συμφωνημένη περίοδος εκμετάλλευσης, έπρεπε να εξεταστεί κατά πόσο η διαχείριση του “ΞΥΣΤΟ” ήταν συμφέρουσα για τα συμφέροντα του Δημοσίου ώστε η σύμβαση με την INTRALOT να ανανεωθεί. Παρά τη διαπίστωση της αθέτησης των συμβατικών υποχρεώσεων του Κόκκαλη από τα αρμόδια γνωμοδοτικά όργανα του κράτους, η σύμβαση ανανεώθηκε, με αποτέλεσμα ο Κόκκαλης να συνεχίζει να λυμαίνεται τεράστια ποσά σε βάρος του Δημοσίου. Η υπόθεση αποτέλεσε αντικείμενο έρευνας από τη Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων. Η τελευταία φορά που συνεδρίασε η Επιτροπή γι’ αυτό το θέμα ήταν στις 18/6/98. Στις 1/4/99 οι βουλευτές της Ν.Δ. Κωστόπουλος και Εμμ. Κεφαλογιάννης ζήτησαν από τον πρόεδρο της Βουλής να οριστεί νέα ημερομηνία συνεδρίασης. Μέχρι σήμερα δεν έχει οριστεί τέτοια ημερομηνία (*Ελευθεροτυπία*, 2/9/99). Έχουν περάσει 14 μήνες από την τελευταία συνεδρίαση.

Το “ΞΥΣΤΟ” ήταν ο προθάλαμος για την είσοδο του Κόκκαλη στον κρατικό τζόγο που ένα μεγάλο του ποσοστό αφορά τον αθλητισμό. Έτσι στη συνέχεια δόθηκε στον Κόκκαλη και το Προκαθορισμένο Στοίχημα για αθλητικά παιχνίδια. Η απόφαση αυτή είναι εξοφθαλμα παράνομη αφού το στοίχημα θα αφορά και παιχνίδια του ποδοσφαίρου και του μπάσκετ, όπου ο Κόκκαλης έχει συμφέροντα αφού είναι ιδιοκτήτης του Ολυμπιακού, με αποτέλεσμα να υπάρχει σοβαρός κίνδυνος στημένων παιχνιδιών. Πέρα απ’ αυτό του δίνε-

συνέχεια στη σελ. 8

Ήδη αυτή η πορεία άρχισε. Στις 15 του Σεπτέμβρη είχε προγραμματιστεί η πορεία στο Υπουργείο Ανάπτυξης. Το πρωί έγινε συνέντευξη στο εργοστάσιο, όπου το Δ.Σ. πρότεινε αναβολή για την επόμενη Τρίτη λόγω του θανάτου του Κρανιδιώτη.

Κόντρα σ' αυτό βγήκε μια αυθόρμητη γραμμή από τους εργαζόμενους για αναβολή μέχρι την Παρασκευή 17 του μήνα, η οποία αμφισβήτησε την κυριαρχία του Δ.Σ. Αυτό θα ενταθεί ακόμα παραπέρα.

Ήδη όπως ανακοίνωσε το Δ.Σ. θα κάνει "ιδιαίτερη" συνάντηση με το Υπουργείο Ανάπτυξης και απ' αυτή θα εξαρτηθεί η πορεία της Τρίτης!

Το ζήτημα είναι η εσωτερική συγκρότηση του εργατικού κινήματος, η πραγματική απόφαση των εργατών να πάρουν οι ίδιοι τη συ-

νήχισή του αγώνα στα χέρια τους και να τον πάνε μέχρι το τέλος.

Σ' αυτή την κατεύθυνση πρέπει να δουλέψει η Επιτροπή Σωτηρίας με αποφασιστικότητα. Οι απαιτήσεις των εργατών είναι καταδικασμένες γρήγορα να καταρρεύσουν. Το ζήτημα είναι να είμαστε έτοιμοι για πιο μεγάλα βήματα από αυτό στις 7 του Σεπτέμβρη. Αυτή είναι η διαλεκτική της ανάπτυξης της ταξικής πάλης.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Η ΟΑΚΚΕ είναι η μόνη πολιτική δύναμη που μπορεί να τα βάλει οργανωμένα με τον εχθρό. Οι φιλορώσικες - αντιβιομηχανικές δυνάμεις έχουν ένα σχέδιο που καταδικάζει όλη τη βιομηχανική ζώνη, από τα Λιπάσματα μέχρι το Πέραμα.

Στα Λιπάσματα στηρίζονται, αυ-

τές οι δυνάμεις, στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία και συνολικά στο Δήμο.

Στο Πέραμα στηρίζονται στο σοσιαλφασισμό του ψευτοΚΚΕ, στα συνδικάτα της Ζώνης και στο Δήμο Περάματος.

Στην ενδιάμεση ζώνη υπάρχει η ΔΕΗ, τα πετρελαιοειδή και οι Μύλοι.

Εδώ και πάλι υπάρχει η συμμαχία τους με τον Καραμανλικό Μελά, δήμαρχο Κερατσινίου, αλλά και τα Σωματεία της ΔΕΗ και των Μύλων που όμως δεν είναι σταθερή. Αυτό είναι και το αδύναμο σημείο τους, γι' αυτό άλλωστε άρχισαν από τα άκρα, τα Λιπάσματα και την Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη.

Όμως σ' αυτά τα "άκρα" έχουν την ατυχία να είναι η ΟΑΚΚΕ με την Επιτροπή Σωτηρίας και τον ΕΡΓΑΣ.

Στην πραγματικότητα η ΟΑΚΚΕ αναδειχεται σήμερα σαν η κινητήρια δύναμη που μπορεί να οδηγήσει τη μάχη για τη σωτηρία της βιομηχανίας της πόλης, και να συσπειρώσει σ' αυτό τον αγώνα τους εργάτες αλλά και όλες εκείνες τις πολιτικές τάσεις των μεγάλων κομμάτων που εκφράζουν τα αναπτυξιακά συμφέροντα αστικών μερίδων που είναι υπό διωγμόν.

Εκεί πρέπει να προχωρήσουμε αποφασιστικά. Να αποκαλύψουμε το σχέδιο του εχθρού από τη μια ως την άλλη άκρη της πόλης και να ενώσουμε σε ένα αναπτυξιακό - δημοκρατικό μέτωπο για την Σωτηρία της βιομηχανίας, όσες δυνάμεις μπορούν να ενωθούν.

Βάση αυτής της δουλειάς δεν μπορεί να είναι άλλη από την δουλειά μας στα Λιπάσματα και στη Ζώνη.

Ένα πανεργατικό όμως μέτωπο σε όλη την περιφέρεια θα είναι αυτό που θα φέρει τον ενθουσιασμό και θα παρατάξει τις απαραίτητες δυνάμεις για μια νικηφόρα σύγκρουση. Στα Λιπάσματα παρά την οπισθοχώρηση έγινε το πρώτο μεγάλο βήμα. Αυτό το βήμα δίνει την δύναμη για την νικηφόρα συνέχιση του αγώνα.

Δημοσιεύουμε παρακάτω την τρίτη και τελευταία προκήρυξη που μοίρασε η Επιτροπή Σωτηρίας αμέσως πριν την Πορεία της 7 του Σεπτέμβρη για να διακρίνετε το πνεύμα της στιγμής και την ταχτική της. Την προκήρυξη μετά την Πορεία (εξασέλιδη) την πιο σύνθετη που ξεσκεπάζει την κνίτικη γραμμή μέσα στο εργοστάσιο θα την δημοσιεύσουμε, αν μας το επιτρέψει ο όγκος της ύλης, στο άλλο φύλλο της Ν. Ανατολής.

Τρίτη Ανακοίνωση της Επιτροπής Σωτηρίας Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΣΤΗΝ "ΠΡΟΤΥΠΟΣ" ΚΑΙ Η ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Λίγες ώρες πριν την αυριανή εκδήλωση διαμαρτυρίας ενάντια στην "Πρότυπος" η Επιτροπή Σωτηρίας παίρνοντας υπόψη της απόψεις και ερωτηματικά εργαζομένων που διατυπώθηκαν στην διάρκεια του μοιράσματος της προκήρυξης κρίνει σκόπιμο να κάνει μερικές πρόσθετες επισημάνσεις σχετικά με τις σχέσεις της εκδήλωσης αυτής και τη Γενική Συνέλευση, με τις σχέσεις ανάμεσα στο αίτημα της αποκατάστασης και το αίτημα για την άδεια λειτουργίας καθώς και με το πως πρέπει να λυθούν οι αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο κατευθύνσεις που υπάρχουν σήμερα στο εργοστάσιο.

Υπάρχει ακόμα σε αρκετούς συναδέλφους η εντύπωση ότι η διαμαρτυρία ενάντια στην "Πρότυπος" και η Γεν. Συνέλευση είναι δύο διαφορετικά πράγματα. Ότι δηλαδή ό,τι και να γίνει με την "Πρότυπος" το αποτέλεσμα στην Γενική Συνέλευση θα είναι το ίδιο.

Αυτό δεν είναι σωστό. Η πορεία στην "Πρότυπος" θα δείχνει ένα πράγμα. Ότι οι συνάδελφοι πιστεύουν πως το εργοστάσιο μπορεί να ζήσει. Ότι πρέπει να πιέσουμε τους πάντες σ' αυτή την κατεύθυνση. Και ότι όσο δεν το έχουμε κάνει αυτό δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να εγκαταλείψουμε το αίτημα για "άδεια λειτουργίας".

Λέγεται ότι οι ισχυροί αποφάσισαν το κλείσιμο του εργοστασίου. Όμως οι ισχυροί κάνουν ότι θέλουν μόνο όταν εμείς είμαστε εντελώς ανίσχυροι, δηλαδή παραδεχόμαστε την ήττα μας και μάλιστα από την αρχή, πριν καν εκδηλώσουμε, σαν σύνολο οποιαδήποτε ισχύ.

Αν εκδηλώσουμε ισχύ θα ανακαλύψουμε παντού συμμάχους.

Θα βρούμε κατ' αρχήν συμμάχους όλους τους εργαζόμενους της βιομηχανικής ζώνης του Πειραιά που πάει όλη για κλείσιμο. Είναι αδύνατο να μην ξεσηκωθούν οι συνάδελφοι όταν διαπιστώσουν ότι τα λιπάσματα ξηλώνονται χωρίς κανένα λόγο. Επειδή είναι ο πρώτος αδύνατος κρίκος στην αλυσίδα των εργοστασίων της περιοχής που πάνε για καταδράφιση.

Ύστερα θα βρούμε συμμάχους στην πλατειά κοινή γνώμη που θα εξοργιστεί βλέποντας ότι μας πετάνε στην ανεργία κλείνοντας ένα αποδοτικό εργοστάσιο πάλι χωρίς προφανή λόγο.

Τέλος, θα βρούμε συμμάχους σε τάσεις και στελέχη των κομμάτων της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, που θα μπορούσαν να είναι μαζί μας αν εκφράσουμε μια δύναμη μέσα στην κοινωνία. Τώρα ποιος βουλευτής, ποιος Δημοτικός Σύμβουλος στον Πειραιά, ποια Συνδικαλιστική Παράταξη, ποια τάση μέσα σε οποιοδήποτε κόμμα θα υποστήριζε ή έστω θα πόνταρε για ιδιοτελείς λόγους σε απελπισμένους μελλοθάνατους;

Η πετυχημένη διαμαρτυρία στην "Πρότυπος" δείχνει λοιπόν ότι κατ' αρχήν πιστεύουμε στην δυνατότητα παραπέρα επιβίωσης του εργοστασίου και προς τα έξω και προς εμάς τους ίδιους. Είναι δηλαδή η άρνηση της απαισιοδοξίας και της παράδοσης. Αν δεν αποδείξουμε στην πράξη ότι υπάρχει θέληση για αγώνα και για νίκη θα πείσουμε οποιονδήποτε απογοητευμένο συνάδελφο ότι πρέπει στην Γενική Συνέλευση να ψηφίσει υπέρ της άδειας λειτουργίας του εργοστασίου.

Το δεύτερο σημείο είναι το εξής:

Οι άνθρωποι που λένε ότι το εργοστάσιο έχει κλείσει ή οπωσδήποτε εδώ κοντά θα κλείσει βάζουν σαν κεντρικό το αίτημα της αποκατάστασης των εργαζομένων. Έτσι μπορεί να βγει σ' ένα μεγάλο βαθμό σαν συμπέρασμα ότι η αποκατάσταση και η άδεια λειτουργίας είναι σε αντίθεση.

Εμείς λέμε ότι το αίτημα για αποκατάσταση χωρίς την πάλη για την επιβίωση του εργοστασίου είναι χωρίς νόημα. Όταν δεν παλεύεις να ζήσει το εργοστάσιο, τότε λογαριάζεσαι ήδη για άνεργος και τους άνεργους τους αντιμετωπίζουν με ένα βασικό εργαλείο: Τη διάσπαση. Προτείνουν να βολέψουν ή βολεύουν μερικούς. Δίνουν υποσχέσεις για εκείνο ή για το άλλο. Υπαναχωρούν διαρκώς και ο αρχικός εργατικός στρατός που ξεκίνησε ως πούμε ενιαία έχοντας ενιαία αιτήματα γρήγορα απογοητεύεται, διασπάται και διαλύεται. Αλλά, εκτός από τη διάσπαση είναι και η απομόνωση. Αν παραδεχτούμε ότι έκλεισε το εργοστάσιο γιατί να μας υποστηρίζουν οι υπόλοιποι εργάτες του Πειραιά; Θα μας υποστηρίζουν για να κλείσουν μια ώρα αρχύτερα και τα δικά τους εργοστάσια; Όχι μόνο δεν θα μας υποστηρίξουν αλλά θα μας πουν: "Οι ζωντανοί με τους ζωντανούς και οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους". Αντίθετα η πάλη για την επιβίωση του εργοστασίου είναι η μόνη που μπορεί να δώσει οποιαδήποτε

αποκατάσταση. Κατ' αρχήν δίνει όλο και πιο μεγάλη παράταση ζωής στο εργοστάσιο. Και κάθε μήνας παράτασης ζωής στο εργοστάσιο είναι πολλαπλάσιος από κάθε άλλο ψευτοεπίδομα ανεργίας. Ύστερα είναι μόνο ο αγώνας μας αυτός που θα σπρώχνει τους εχθρούς μας για να μας αντιμετωπίσουν, να μας δίνουν διαρκώς ανταλλάγματα για να τον εγκαταλείψουμε. Εμείς είμαστε και θα είμαστε πάντα ενάντια σε κάθε τέτοια εξαγορά και μαζική δωροδοκία. Θέλουμε μόνο να πούμε ότι αν κάποιος παραιτηθεί ποιος θα του δώσει ανταλλάγματα; Τέλος, ακόμα και αν δεχτούμε προς στιγμή, την λαθεμένη για μας άποψη ότι στο τέλος του αγώνα μας συναντάμε ένα χαλύβδινο τοίχο άρνησης που επιπλέον έχει πείσει ή μισοπείσει τον κόσμο ότι αυτό το εργοστάσιο πρέπει να κλείσει, ακόμα και τότε, μόνο χάρη στο ότι ο αγώνας μας θα μας έχει δώσει κύρος στον Πειραιά και σ' όλη την Ελλάδα, μόνο τότε θα μπορούμε να διεκδικήσουμε με δυνατότητες επιτυχίας την πιο μεγάλη δυνατή αποκατάσταση.

Το τρίτο σημείο είναι το εξής:

Η διαδήλωση στην "Πρότυπος" δεν έχει σαν στόχο να φτιάξει δύο στρατόπεδα εχθρών μέσα στο εργοστάσιο λιπασμάτων. Η διαμαρτυρία ενάντια στην "Πρότυπος" θέλει αναμφισβήτητητα και το είπαμε καθαρά παραπάνω, να δυναμώσει μια **γραμμή, μια κατεύθυνση, ένα πνεύμα που είναι το μόνο που μπορεί να μας δώσει επιτυχία**. Όμως δεν θεωρούμε εχθρό κάποιον μόνο και μόνο επειδή δεν συμφωνεί, δεν πείθεται, δεν συμμερίζεται αυτή την αντίληψη για τα πράγματα. Κριτικάραμε και θα κριτικάρουμε τη στάση του Δ.Σ. τόσο για την καταστροφική γραμμή του αναπόφευκτου κλεισίματος του εργοστασίου που έβγαλε, προχθές όσο και για το ότι έριξε την Γενική Συνέλευση πάνω στην αναγγελμένη πορεία της Επιτροπής Σωτηρίας βάζοντας στους εργαζόμενους σιγά - σιγά το διασπαστικό δίλημμα: Με το Δ.Σ. στη Γενική Συνέλευση ή με την Επιτροπή Σωτηρίας ενάντια στην "Πρότυπος". Η Επιτροπή Σωτηρίας ακριβώς επειδή παλεύει ως το τέλος για την ενότητα των εργαζομένων για να μην μπει σήμερα ένα τέτοιο δίλημμα μετατόπισε την ώρα της δικής της διαμαρτυρίας.

Με το ίδιο σκεπτικό η Επιτροπή Σωτηρίας δεν θέλει μια Γενική Συνέλευση διάσπασης. Η Επιτροπή Σωτηρίας θα προτείνει στη Γενική Συνέλευση τη γραμμή: Άδεια τώρα και εκλογή πλατιάς Επιτροπής Αγώνα για να υλοποιήσει αυτή τη γραμμή. Όμως δεν θέλει μια Γεν. Συνέλευση που θα καταλήξει στο τέλος σε δύο αλληλομισούμενα στρατόπεδα εργαζομένων που το καθένα θα κάνει το δικό του. Θέλει μια Γενική Συνέλευση δύο αντίθετων γραμμών οι οποίες όμως θα συζητάνε και θα προσπαθούν να πείσουν και όχι να επιβάλλουν με το ζόρι τη θέλησή τους. Θέλει δηλαδή κυρίως μια Γενική Συνέλευση ηρεμίας στην οποία η μειοψηφία θα αναγνωρίσει οποιαδήποτε, και το τονίζουμε αυτό, οποιαδήποτε απόφαση της πλειοψηφίας. Όρος της ηρεμίας βέβαια και αυτού του σεβασμού είναι η Δημοκρατία. Αυτό σημαίνει ότι σ' αυτή τη Συνέλευση θα πρέπει να ακουστούν διεξοδικά όλα τα επιχειρήματα και των δύο πλευρών και να παρθεί νηφάλια η απόφαση. Άλλωστε θέλει καιρό ακόμα για να ξεκαθαριστούν τα πολύπλοκα ζητήματα που βάζει αυτή η φάση. Σε μια πορεία θα φανεί σε όλους ποιος θέλει και ποιος δεν θέλει το καλό των εργαζομένων και του εργοστασίου. Ποιος έχει δόλιες προθέσεις ή απλά έχει λαθεμένες απόψεις στο κεφάλι. **Εμείς γι' αυτά έχουμε ξεκαθαρίσει ήδη τη θέση μας, αλλά δεν θέλουμε να επιβάλλουμε σε κανέναν να συνταχθεί μ' αυτήν**. Από την άλλη μεριά θέλουμε οπωσδήποτε ο καθένας να έχει την άνεση της κριτικής και της πιο σκληρής σε μας τους ίδιους.

Η αυριανή μέρα θα κρίνει πολλά.

Συνοψίζοντας λέμε:

Ναι στην πορεία στην "Πρότυπος" για να πάρει μήνυμα ο εχθρός.

Ναι στην πορεία στην "Πρότυπος" για να φανεί και σε μας τους ίδιους η θέλησή μας να αγωνιστούμε και να νικήσουμε.

Ναι σε μια Γεν. Συνέλευση που όσο πιο πολύ θα είναι αποφασιστική για το μέλλον μας και για το μέλλον της βιομηχανίας στον Πειραιά τόσο πιο ήμερη θα πρέπει να είναι, τόσο πιο δημοκρατική, τόσο πιο πολύ διαποτισμένη από την ανάγκη της ενότητας των εργαζομένων στη βάση.

ΑΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ, ΤΩΡΑ.

ΟΛΟΙ στην πύλη 10.00 π.μ. Διαμαρτυρία ενάντια στην "Πρότυπος"

Πειραιάς 6-9-99

...ΣΕΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

ντισεισμικό της κανονισμό. Χρειάζεται μία άλλη αντισεισμική πολιτική για το Λεκανοπέδιο που δεν θα δούμε ποτέ γιατί όλοι θέλουν τώρα να κλείσουν στη φυλακή τους εργολάβους. Ο επιταχυνσιογράφος που ήταν εγκατεστημένος στο Μοναστηράκι έδειξε ένδειξη 0,5g όταν ο αντισεισμικός κανονισμός προβλέπει επιταχύνσεις εδάφους 0,2g, το οποίο σημαίνει ότι και ο καλύτερος μηχανικός δεν μπορούσε να φτιάξει σπίτι που θα άντεχε με 100% ασφαλή πρόβλεψη αυτό τον σεισμό (δες συνέντευξη Β. Παπαζάχου, στην *Κυριακάτικη Αυγή*, 12/9/99). Παρά το γεγονός ότι εκπρόσωποι του αρμόδιου οργάνου του Οργανισμού Αντισεισμικής Προστασίας (όπως ο Παπανικολάου), ζήτησαν την άμεση αλλαγή του αντισεισμικού κανονισμού με βάση τα νέα δεδομένα του σεισμού, οι υπεύθυνοι αποφάνθηκαν ότι χρειάζεται να περάσει χρόνος για να εξάγουν ασφαλή συμπεράσματα για το αν πρέπει να αλλάξει ή όχι ο αντισεισμικός κανονισμός!

Το υπέδαφος του Λεκανοπεδίου της Αττικής όπου έχουν κτιστεί πάνω από ένα εκατομμύρια σπίτια δεν έχει ερευνηθεί, ούτε χαρτογραφηθεί ποτέ με ευθύνη του κράτους. Ο μοναδικός γεωλογικός χάρτης που υπάρχει είναι από τη δεκαετία του 1940

(!!!), έργο του Γερμανού φον Ντιντμάγερ.

Παραπέρα, η Αθήνα είναι μία μεγαλούπολη που έχει δομηθεί χωρίς την πρόβλεψη ελεύθερων χώρων και εναλλακτικών λύσεων στην κυκλοφορία των αυτοκινήτων και τη μετακίνηση, και με πολλά ψηλά κτίρια που δεν είναι ασφαλή. Η ίδια η υπερσυγκέντρωση του πληθυσμού και των υπηρεσιών, δείχνει την αδιαφορία της αστικής τάξης μιας σεισμογενούς χώρας που διακινδυνεύει την ολοκληρωτική διάλυση με ένα ισχυρό πλήγμα του Εγκέλαδου στο κέντρο της.

Σε ό,τι αφορά, λοιπόν, την αντισεισμική προστασία θα πρέπει: Να αλλάξει άμεσα ο αντισεισμικός κανονισμός. Να αυξηθούν οι συντελεστές. Να ενισχυθούν οι κατασκευές. Να αναλυθούν τα εδάφη, και να φτιαχτούν αμέσως ακριβείς γεωλογικοί χάρτες όλου του Λεκανοπεδίου. Να γίνουν, δηλαδή, χαρτογραφήσεις και μικροζωνικές μελέτες, που σημαίνει πολλές αναλυτικές μελέτες ανά λίγα μέτρα. Να δίνονται οδηγίες από το κράτος στον μηχανικό για τα χαρακτηριστικά του εδάφους και τα πλαίσια στα οποία θα πρέπει να κινηθεί. Να γίνουν απαλλοτριώσεις ώστε να δημιουργηθούν ελεύθεροι χώροι. Να ολοκληρωθούν οι περιφερειακοί οδικοί άξονες. Να σταματήσει η πολιτική της συγκέντρωσης. Να ενημερώνεται διαρκώς ο πληθυσμός και να γίνονται ασκή-

σεις σωστής αντισεισμικής συμπεριφοράς.

Το κύριο βάρος για όλα αυτά τα μέτρα το έχει το υπουργείο του πιο σκοταδιστή υπουργού Λαλιώτη. Δυστυχώς, αντικειμενικά αυτός ο σεισμός ενισχύει αφάνταστα αυτό το υποκείμενο, που το βλέπουμε διαρκώς στις τηλεοράσεις τα τελευταία εικοσιτετράωρα μέσα σ' ένα πολύ ευνοϊκό κλίμα αντιμετώπισης απ' όλους. Είναι σαφές ότι ο Λαλιώτης δεν θα κάνει τίποτα απ' όλη αυτά ή θα κάνει πολύ λίγα κάτω από πίεση. Αυτό που θα κάνει σίγουρα είναι ότι θα εκμεταλλευτεί την εξουσία που του δίνει το υπουργείο για να βαθύνει τους μηχανισμούς της διαφθοράς που υπάρχουν στις πολεοδομίες, να δημιουργήσει πολιτικές εξαρτήσεις μέσα στον κατασκευαστικό χώρο, να κάνει γενικά πολιτικούς εκβιασμούς και εξαγορά συνειδήσεων στα πλαίσια της διανομής των τεράστιων κονδυλίων που θα διαχειριστεί, ένα σημαντικό μέρος των οποίων θα προέλθει και από τα ταμεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η φιλολογία περί του ατομικού πολεοδομικού ελέγχου σε κάθε ιδιωτική κατασκευή ενάντια σε μια συγκροτημένη πολεοδομική πολιτική ενισχύει αυτή την πολιτική.

Ερείπιο... η υπερογία

Πρέπει εδώ να πούμε δυο λόγια για την ταπεινώση που αισθάνθηκε το "άνωτερο" ελληνικό έθνος όταν βρέθηκε σε μία κατάσταση όμοια με αυτή των γειτόνων του, όταν προσγειώθηκε στην πραγματικότητα του. Αυτός ο σεισμός, από αυτή την άποψη, είχε ένα θετικό αποτέλεσμα: αφαιρέσε από τους Έλληνες αυτό το αίσθημα του "άνωτερου έθνους" που βοηθάει τους "φτωχούς και απροστάτευτους", και ολίγον έως πολύ "βάρβαρους" γείτονες του.

Το "άνωτερο έθνος", λοιπόν, κουτροβάλησε τις σκάλες μέσα στον πανικό και τα συντρίμια

στην πρωτεύουσα του "άνωτερου" κράτους του, και είδε τους μέχρι πρότινος προστατευόμενους του, τα τουρκικά συνεργεία, να το βοηθούν να κλείσει τις πληγές του.

Ίσως πρέπει όλοι να σταματήσουν για λίγο και να σκεφτούν ότι για να γίνει το ελληνικό κράτος ένα πραγματικό πολιτισμένο και σύγχρονο κράτος, πρέπει πρώτα απ' όλα να εγκαταλείψει την υπεροψία του και να γκρεμιστούν από την εξουσία αυτοί που υποθάλλουν την υπεροψία απέναντι στους άλλους Βαλκάνιους.

ΙΡΑΝ: Ο θεός εισβάλλει στα νηπιαγωγεία

Δεν έχουν περάσει δύο μήνες από την καταστολή της μεγαλειώδους εξέγερσης της ιρανικής νεολαίας ενάντια στον ισλαμοφασισμό και το καθεστώς παίρνει τα μέτρα του ώστε να μην έχει να αντιμετωπίσει στο μέλλον παρόμοιες απειλές.

Το υπουργείο Παιδείας του Ιράν ανακοίνωσε στις 31/8/99 πως από τη φετινή χρονιά, η διδασκαλία του Κορανίου εισάγεται υποχρεωτικά και στα νηπιαγωγεία. Έτσι από δω και μπρος τα ιρανόπουλα πριν καλά - καλά μάθουν να διαβάζουν και να προσθαφαιρούν, θα γνωρίζουν με κάθε λεπτομέρεια το κήρυγμα του Μωάμεθ. Μέχρι τώρα το Κοράνι διδασκόταν από την Τρίτη Δημοτικού και σε όλες τις μετέπειτα τάξεις (*Ελευθεροτυπία*, 1/9).

Το ισλαμοφασιστικό καθεστώς θορυβημένο από τη δημοκρατική στάση της νεολαίας εντείνει την προπαγάνδα του ανάμεσα στους νέους ανθρώπους, και ειδικότερα προωθεί τη χειραγώγηση των νηπίων που δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τέτοιου είδους προπαγάνδα. Οι μουλάδες θέλουν να πλάσουν μια νεολαία εμποτισμένη με τα ιρανοϊσλαμικά ιδεώδη, έτοιμη όταν την προστάξουν, να σκοτωθεί σ' ένα νέο ιερό πόλεμο. Εδώ αποκαλύπτεται και ο βρώμικος ρόλος της κυβέρνησης του ρωσόδουλου Χαταμί που από τη μια επιζητά τον τίτλο του μεταρρυθμιστή και από την άλλη ρίχνει την πολυπαθή και ηρωική χώρα σε μεγαλύτερη καθυστέρηση.

...ΚΟΚΚΑΛΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 6

ται η δυνατότητα να χρησιμοποιήσει ένα μέρος των εσόδων του Δημοσίου από το Προκαθορισμένο Στοίχημα για διαφήμιση. Στις διαφημιστικές μεθόδους συμπεριλαμβάνεται και η χρηματοδότηση (σπόνσορινγκ) ομάδων που θα γίνονται δορυφόροι του ομίλου Κόκκαλη (*Τύπος της Κυριακής*, 14-15 Αυγούστου). Πρόκειται δηλαδή για τεράστια ισχυροποίηση του Κόκκαλη στο χώρο του αθλητισμού.

Το Προκαθορισμένο Στοίχημα δόθηκε στον Κόκκαλη με φωτογραφικό διαγωνισμό όπου προβλεπόταν ότι το παιχνίδι θα διεξάγεται on line και οι τερματικές μηχανές που θα χρησιμοποιηθούν πρέπει να είναι τύπου LT1 και LT1E της "Ιντρακόμ" όμοιες με αυτές που χρησιμοποιούνται στα πρακτορεία του ΟΠΑΠ. Η ίδια φόρμουλα "φωτογραφικών διαγωνισμών" μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στα νέα παιχνίδια και φαίνεται ότι κάτι τέτοιο θα γίνει.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΚΑΙ "ΑΘΗΝΑ 2004": ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ, ΔΗΛ. ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΚΟΚΚΑΛΗ

Μία σειρά σφοδρών πολιτικών συγκρούσεων που σημειώθηκαν πρόσφατα είχαν σαν επίκεντρο τους τα συμφέροντα Κόκκαλη. Η πρώτη περίπτωση ήταν αυτή της ιδιωτικοποίησης της Ολυμπιακής. Τότε διαβάσαμε στην *Ελευθεροτυπία*, 1/7/99, για μία πρόταση των σωματείων της Ολυμπιακής να πάρουν το 50% των μετοχών μαζί με "έλληνα" στρατηγικό επενδυτή επιχειρηματία ή όμιλο επιχειρηματιών. Γράφτηκε ακόμα πως τα σωματεία ετοιμάζονται να κάνουν ...κρούσεις γι' αυτό στον Κόκκαλη καθώς και σε άλλους Έλληνες επιχειρηματίες. Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων. Ο πρόεδρος Στρατήγης κάτω από την πίεση Σημίτη-Λαλιώτη έδωσε τη θέση του στο Θωμόπουλο, άνθρωπο της Εθνικής Τράπεζας. Δί-

πλα του τοποθετήθηκε σαν αντιπρόεδρος, αφού φτιάχτηκε γι' αυτήν με το έτσι θέλω θέση αντιπρόεδρου (πρώτα βρέθηκε το πρόσωπο και μετά η θέση), η Νίκη Τζαβέλλα πρόεδρος του ιδρύματος Σωκράτης Κόκκαλης.

Ο άνθρωπος που δήλωσε μέσα στη Βουλή, απολογούμενος (!) για την υπόθεση του "ΞΥΣΤΟ", ότι "Δεκαπέντε φορές έχω βρεθεί κατηγορούμενος και σε όλες τις περιπτώσεις οι κατηγορίες αποδείχθηκαν αβάσιμες" και ότι το ελληνικό Δημοσίο του οφείλει ευχαριστίες (!), είναι φανερό ότι έχει την οικουμενική υποστήριξη όλου του ρωσόδουλου μετώπου (ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, ρωσόδουλου ΠΑΣΟΚ, καραμανλικής ΝΔ) που μιλάει συνέχεια για διαπλεκόμενα συμφέροντα χωρίς ποτέ να αναφέρεται στα συμφέροντα του Κόκκαλη, που με κάθε τρόπο, σε κάθε τομέα, ολόένα και περισσότερο διεισδύουν στο δημόσιο τομέα και τον απομυζούν. Κάποιες απομονωμένες αντιδράσεις προβάλλουν οι βουλευτές από τη μητσοτακική και την εβερτική πτέρυγα της Ν.Δ. Είναι η κυβερνητική στήριξη και η οικουμενική κάλυψη που έχουν αναδείξει τον Κόκκαλη σε κυρίαρχο παράγοντα της οικονομικής ζωής, εκπρόσωπο του αντιδυτικού μετώπου στην οικονομία. Με τον Ολυμπιακό, του έχουν προσφέρει και μία τεράστια βάση οπαδών, πρόθυμη να προστατεύσει από "κακόβουλες επιθέσεις" τον δημιουργό της "μεγάλης ομάδας".

Η πορεία του Κόκκαλη πρέπει να ανακοπεί. Πρέπει διαρκώς να αποκαλύπτονται τα στοιχεία των σκανδάλων και της εξάρτησης του Δημοσίου. Πρέπει να καταγγέλλεται ασταμάτητα απ' όλους τους δημοκράτες η επέλαση του πράκτορα της Ρωσίας στο κράτος. Ιδιαίτερα η διείσδυση του Κόκκαλη στο software της διοικητικής και οικονομικής κρατικής μηχανής σημαίνει έλεγχος από τη Ρωσία του νευρικού συστήματος της χώρας. Αυτή η διείσδυση και μονομερής εξάρτηση πρέπει άμεσα να καταγγελλθεί και να σταματήσει.

ΚΡΑΝΙΔΙΩΤΗΣ (κάποια ερωτηματικά)

Δεν φαίνεται αυτή τη στιγμή ότι πρόκειται για κάποια απώλεια. Έχουμε εκτιμήσει τόσες φορές ότι ο άνθρωπος έχει παίξει το ρώσικο παιχνίδι έχοντας ευρωπαϊκή χροιά. Αφήνουμε ένα ενδεχόμενο να ήταν απλά ένας κύριος εθνικιστής που όλοι τους αγαπάνε τη Ρωσία, και που ήθελε σχέσεις με την Ευρώπη.

Αν αυτό το ενδεχόμενο ευσταθεί τότε μπορεί ο θάνατός του να ευνοεί τα σχέδια του Γ. Παπανδρέου για ένα ακόμα πιο "καθαρό" υπουργείο Εξωτερικών.

Θα δούμε πολλά από τον αντικαταστάτη του, και ίσως κάτι μάθουμε από τις έρευνες για τις συνθήκες του ατυχήματος.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΓΚΛΙΓΚΟΡΟΦ

Στις 8 Μάη η κοινοπραξία BALKAN ETEP που αποτελείται από τις εταιρείες "Ελένικ Πετρόλεουμ" και ΜΕΤΩΝ υπόγραψε συμφωνία με τη μακεδονική εταιρεία πετρελαίου ΟΚΤΑ που όριζε την αγορά αρχικά του 54% και αργότερα του 18% των μετοχών της ΟΚΤΑ έναντι του τιμήματος των 180 εκατομμυρίων Δολλ. ΗΠΑ. Από τις υπόλοιπες μετοχές μόνον το 20% θα παρέμενε στο κράτος, ενώ αποφασίστηκε και η κατασκευή αγωγού πετρελαίου που θα συνδέει τη Θεσσαλονίκη με τα Σκόπια.

Η κοινοπραξία έχει καταβάλει μέχρι στιγμής 32 εκατομμύρια δολάρια και η συμφωνία υπερψηφίστηκε από το Κοινοβούλιο της γειτονικής χώρας με αποτέλεσμα η Ελλάδα να βρίσκεται ένα βήμα πριν την πετρελαϊκή εξάρτηση της Δημ. της Μακεδονίας. Σημειώνουμε πως η ΟΚΤΑ που θέλουν να

αγοράσουν οι ελληνικές εταιρείες είναι η μοναδική εταιρεία πετρελαίου της Μακεδονίας κι έτσι θα μπορεί η Ελλάδα όποτε γουστάρει να κλείνει τη στρόφιγγα και να παραλύει μ' αυτόν τον τρόπο ολόκληρη τη βιομηχανία της χώρας.

Όμως το παραπάνω σχέδιο σκοντάφτει σ' ένα μεγάλο εμπόδιο. Αυτό είναι η σθεναρή αντίσταση του προέδρου Γκλιγκόροφ ο οποίος αρνείται να προσυπογράψει τη σχετική απόφαση της Βουλής. Ο Γκλιγκόροφ είπε ότι η ελληνική κοινοπραξία δεν είναι κερδοφόρα και ότι η απόφαση ελήφθη με τη διαδικασία του κατεπείγοντος χωρίς να μπορέσουν όλοι οι βουλευτές να μελετήσουν το περιεχόμενο της συμφωνίας (*Ελευθεροτυπία*, 23/8/99). Ο ρωσόδουλος ψευτοεθνικιστής Γκεοργκίεφσκι επιχείρησε με πραξικοπηματικό τρόπο και κατάφερε να περάσει την τρο-

πολογία στη Βουλή.

Κάποια μέσα ενημέρωσης της Δημ. της Μακεδονίας δημοσίευσαν την πληροφορία ότι η "ΜΕΤΩΝ" φέρεται να βρίσκεται σε κατάσταση χρεοκοπίας, και ότι η ίδια, αλλά και η "Ελένικ Πετρόλεουμ" προτίθενται να μεταπωλήσουν μέρος των μετοχών της ΟΚΤΑ στη σέρβικη εταιρεία "Γιουγκοπετρόλ", που θέλει να καλύψει το κενό από την καταστροφή των διυλιστηρίων της κατά τους πρόσφατους ΝΑΤΟϊκούς βομβαρδισμούς (*"Ε"*, 27/8/99). Επομένως, μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια: και εξαρτάμε ενεργειακά τη Μακεδονία και βοηθάμε μέσω αυτής τη νεοναζιστική Σερβία να ορθοποδήσει!

Αντιδράσεις υπήρξαν και στην Ελλάδα εκ μέρους κυρίως της "Τζετ Όιλ" του τροφοδότη της πρώην Γιουγκοσλαβίας εδώ και 20 χρόνια, η οποία είχε εκφράσει πι-

λύ νορίτερα το ενδιαφέρον της για την ΟΚΤΑ. Ο ιδιοκτήτης της "Τζετ Όιλ" Κ. Μαιμιάκης, έχει σε ισχύ μια συμφωνία για την τροφοδοσία της Δημ. της Μακεδονίας σε αργό πετρέλαιο που λήγει το 2003. Γι' αυτό προσέφυγε στα δικαστήρια του Λονδίνου. Δηλαδή η συμφωνία που υπέγραψε η ΒΑΛΚΑΝ ΕΤΕΡ είναι παράνομη. Αντιδράσεις προβάλλει και η μακεδονική "Μακπετρόλ".

Το κόμμα του Γκεοργκίεφσκι τα βρήκε σκούρα. Και ίσως το θέμα έχει σχέση με τη συνάντηση Σημίτη-Γκεοργκίεφσκι στη Φλώρινα. Εκεί, ο τελευταίος διαβεβαίωσε τόσο τον έλληνα πρωθυπουργό όσο και τους υπουργούς Ανάπτυξης και Μακεδονίας-Θράκης, πως η κυβέρνηση του θα προχωρήσει στις συμφωνίες για τα διυλιστήρια, τον πετρελαιοαγωγό καθώς και για την εξαγορά της Τράπεζας "Στοπάνσκα Μπάνκα" από την Ε-

θνική Τράπεζα, οι οποίες θα αποτελέσουν όπως είπε "μια εγγύηση για πολλές μικρές και μεσαίου μεγέθους ελληνικές επιχειρήσεις". Απεύθυνε επίσης έκκληση προς τους Έλληνες επιχειρηματίες "να έρθουν όσο το δυνατό γρηγορότερα και να αναπτύξουν την επενδυτική τους δραστηριότητα στη χώρα μας" (*"Ε"*, 30/8/99).

Αυτό το ανθρωπάριο που τόσο πρόθυμα ξεπουλάει την οικονομία της χώρας του στους έλληνες φασίστες. Ήδη συγκρούεται με τη Δημοκρατική Αλτερνατίβα του Τοπουρκόφσκι ο οποίος κρατάει δυτικόφιλη στάση, και ο οποίος βέβαια ευθύνεται γιατί έφερε τη χειρότερη φράζια του VMRO και το ρωσόφιλο αρχηγό της στην εξουσία. Αν αντικαταστήσει τον Γκλιγκόροφ στις επικείμενες εκλογές θα προκαλέσει μεγάλα δεινά για το λαό της Δημ. της Μακεδονίας.

Ο ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 10

επέμβαση του ΟΗΕ "αν το ήθελε η ίδια η Ινδονησία".

Όμως η Ινδονησία δεν μπορεί να ήθελε επέμβαση αν κάποιος δεν την πίεζε. Και αυτός που την πίεζε ήταν η Δύση που σαν Ευρώπη και ΗΠΑ την απειλούσε με οικονομικό και στρατιωτικό εμπάργκο, ενώ σαν Αυστραλία και Ν. Ζηλανδία την απειλούσε ανοιχτά με στρατιωτική επέμβαση (πάντα βέβαια στα πλαίσια μιας εντολής από τον ΟΗΕ). Έτσι η Δύση έπαιξε όπως πάντα το ρόλο του κακού απέναντι στον τοπικό τραμπούκο και η Κίνα το ρόλο του καλού.

Το αποτέλεσμα ήταν το αναμενόμενο. Η Ινδονησία, δηλαδή ο στρατός που ουσιαστικά τη διοικεί με επικεφαλής τον σφαγέα Βιράντο, δέχτηκε, μόλις ολοκληρώθηκε η εθνοκάθαρση, επέμβαση του ΟΗΕ με την προϋπόθεση ότι θα υπάρχει και ινδονησιακός στρατός στο Τιμόρ. Αυτή είναι πιο ευνοϊκή λύση για τους Ινδονησιούς από ότι για τους Σέρβους στο Κόσσοβο. Εδώ, που η Ινδονησία παραβιάζει την ανεξαρτησία μιας χώρας, του Τιμόρ, συγκυριαρχεί με τον ΟΗΕ, ενώ στο Κόσσοβο που σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο είναι τμήμα της Σερβίας, κυριαρχεί μόνο ο ΟΗΕ, δηλαδή η ρωσοαμερικανική συνεννόηση και καθόλου η Σερβία.

Αποδεικνύεται για μια ακόμη φορά ότι ο ΟΗΕ επεμβαίνει πάντα μόνο όταν δεν πρέπει ή όπως δεν πρέπει. Εδώ στο Τιμόρ ο ΟΗΕ έπρεπε να επέμβει όχι με την θέληση, αλλά παρά την θέληση και ενάντια στη θέληση του ινδονησιακού φασισμού, για να επιβάλει πραγματικά το διεθνή νόμο, κηρύσσοντας ολοκληρωτικά το

Τιμόρ ανεξάρτητη χώρα.

Βέβαια αυτή η δόλια και δοκιμασμένη τακτική των σοσιαλ-μπεριαλιστών δεν θα μπορούσε να περάσει δίχως την αθλιότητα της Δύσης και, κυρίως, δίχως την αθλιότητα της ινδονησιακής υποτιθέμενης δημοκρατικής αντιπολίτευσης.

Όπως και στη Σερβία, έτσι κι εδώ στην Ινδονησία η επίσημη δημοκρατική αντιπολίτευση δεν υστερεί σε τίποτα από σοβινισμό σε σχέση με τον στρατό που διοικεί τη χώρα.

Η αρχηγός της ινδονησιακής αντιπολίτευσης και κόρη του πραγματικά δημοκράτη Σοεκάρνο, η Μεγκαβάτι Σοκαρνοπούρτι, κράτησε την πιο αισχρή στάση: Κατηγόρησε τον Χαμπίμιπτι γιατί δέχτηκε το δημοψήφισμα στο Τιμόρ και έκφρασε τη λύπη της για το αποτέλεσμα του. Ταυτόχρονα ενώθηκε μαζί με όλο τον ινδονησιακό σοβινισμό σε ένα μέτωπο που κατήγγειλε τη δυτική, μέσω ΟΗΕ, επέμβαση στα "εσωτερικά" της Ινδονησίας. Αυτός είναι ο σοσιαλσοβινισμός, παντού ο ίδιος, που κάνει δημοκρατική ή σοσιαλιστική δημαγωγία στο εσωτερικό της χώρας και υποστηρίζει πάντα τους φασίστες στα εξωτερικά, τάχα εθνικά θέματα.

Τώρα όλη την οργή του ο ινδονησιακός σοβινισμός τη συγκεντρώνει στην Αυστραλία που πραγματικά αντέδρασε καλύτερα από κάθε άλλη χώρα. Στην Αυστραλία ο ίδιος ο λαός, η δημοκρατική κοινή γνώμη και τα συνδικάτα ξεσηκώθηκαν ενάντια στους σφαγείς και ζήτησαν στρατιωτική επέμβαση υπέρ του Τιμόρ και οικονομικό εμπάργκο κατά της Ινδονησίας.

Τώρα ο χασάπης Βιράντο ζη-

τάει να μη συμμετέχει η Αυστραλία στις μικτές δυνάμεις που θα αποτελέσουν τη δύναμη του ΟΗΕ στο Τιμόρ, ενώ το κλίμα του αντιδυτικισμού δυναμώνει σε έναν λαό που ως χθες πρόβαλε τον δημοκρατισμό δυτικού τύπου σαν απάντηση στον ινδονησιακό κρατικό φεουδαρχικό του φασισμό.

Οι κινέζοι φασίστες θα πρέπει να τρίβουν τα χέρια τους από χαρά. Εκεί που είναι μισητοί για το καθεστώς τους σε όλη τη νοτιοανατολική Ασία, βρίσκουν ξαφνικά συμμάχους χάρη στη μεγάλη αρρώστια των τριτοκοσμικών γειτόνων τους, το μεγαλοκρατικό σοβινισμό των νέων αστικών τάξεων που κυριαρχεί σ' αυτές, ιδιαίτερα μετά την ήττα του κινέζικου διεθνιστικού προλεταριάτου στα 1980.

Η ΙΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΘΛΙΑ ΔΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Δεν αποκλείεται, αν τα πράγματα πάνε καλά γι' αυτούς, να δούμε τους κινέζους φασίστες να εγκαθίστανται στα πλαίσια του ΟΗΕ στο Τιμόρ, όπως οι Ρώσοι στο Κόσσοβο. Σε μια τέτοια περίπτωση και η Ινδονησία, αλλά και οι κάτοικοι του Τιμόρ θα γίνουν πiónια της κινέζικης διπλωματίας που θα παίζει μια με τον έναν και μια με τον άλλον, ενάντια και στους δύο. Η καιροσκοπική, θρασύδειλη και δίχως αρχές στάση των δυτικών θα την διευκολύνει αφάνταστα.

Πράγματι αυτοί οι τελευταίοι κυνικά ομολογούν στην αρθρογραφία τους ότι δεν επεμβαίνουν με βία και με σταθερή γραμμή στην Ινδονησία, όπως έκαναν στο Κόσσοβο γιατί η Σερβία είναι μικρή, ενώ η Ινδονησία μεγάλη και η Σερβία κοντά ενώ η

Ινδονησία μακριά. Αυτό το πνεύμα το έκφρασε ανοιχτά και καλύτερα απ' όλους το τσιράκι του Κλίντον, αρχηγός στο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας των ΗΠΑ, θερμός φίλος του Κλίντον και εμπυχωτής της επέμβασης στο Κόσσοβο, Σάντυ Μπέργκερ: "Δεν σημαίνει ότι επειδή βομβαρδίσουμε και το Ντίλι". (*Monde* 14 Σεπτεμβρίου).

Μπορούμε λοιπόν να περιμένουμε ότι στο Τιμόρ η διπλωματία θα βρεθεί σε πιο πλεονεκτική θέση από ότι η ρώσικη στο Κόσσοβο. Γιατί στο Τιμόρ δεν θα υπάρχει καν αμερικάνικος στρατός στις δυνάμεις του ΟΗΕ, παρά μόνο επιμελητειακή υποστήριξη και υποστήριξη στις τηλεοπτικωνίες. Έτσι θα βρίσκονται οι Αυστραλοί και οι Δυτικοευρωπαίοι σαν αδυνατισμένα μικρόβια εμβολίου απομονωμένοι σε μια θάλασσα εθνικού αντιδυτικού μίσους που πάντα θα το ενισχύει το Πεκίνο.

Άλλωστε μια μισοφασιστική Ινδονησία προσφέρεται εξαιρετικά σε επεμβάσεις γιατί αυτή η χώρα αποτελεί ένα μωσαϊκό εθνοτήτων, φυλών και θρησκειών, που μόνη του συνοχή έχει την κεντρική πολιτική διοίκηση και τη γλώσσα. Ήδη μια σειρά αντιδραστικά αποσχιστικά κινήματα στην Ινδονησία έχουν τονώσει τον ινδονησιακό σοβινισμό και είναι αυτά που του έδωσαν τον "αέρα" να χτυπήσει το δίκαιο και προοδευτικό εθνο-ανεξαρτησιακό κίνημα του Τιμόρ. Πριν το Τιμόρ είχαν εξεγερθεί για απόσχιση στην επαρχία Ατζέχ του νησιού της Σουμάτρα οι ισλαμοφασίστες νοσταλγοί του Σουλτάνου, ενώ είχαν αρχίσει οι αντιδραστικές θρησκευτικές και

φυλετικές συγκρούσεις στις Μολούκες (καθολικοί - ισλαμιστές) και στο Βόρνεο (ντόπιες φυλές και έποικοι).

Ο ινδονησιακός σοβινισμός που θέρειψε χάρη σ' αυτά τα μαύρα κινήματα θα ανοίξει πάλι χάρη σ' αυτά το δρόμο σε νέες δυτικές επεμβάσεις στο όνομα των "ανθρωπίνων δικαιωμάτων" και του δικαιώματος "στην επέμβαση". Με άλλοθι αυτές τις ανόητες, προβοκατόρικες και δίχως αρχές επεμβάσεις των δυτικών φιλελεύθερων θα ξεπροβάλλουν πάντα με σύστημα, μέθοδο και καθορισμένους στόχους και κάτω από τα χειροκροτήματα των ντόπιων οι ορδές των διεθνών φασισμών.

Εκεί πατάει ο προβοκάτορας Κλίντον και εφαρμόζει την αλάνθαστη συνταγή του: Δυτική επέμβαση τόσο δυνατή ώστε να θυμώνει ο ντόπιος σοβινισμός και να ζητάει φασιστική προστασία και τόσο αδύνατη ώστε ποτέ να μην τραυματιστεί θανάσιμα αυτός ο σοβινισμός. Αυτός είναι ακριβώς ο τύπος των επεμβάσεων που θέλει ο ρωσοκινέζικος άξονας.

Αυτό εφαρμόστηκε και στο Τιμόρ: ούτε τόσο δυναμική επέμβαση ώστε να υπάρξει ένα οριστικά ανεξάρτητο Τιμόρ και μια στρατηγική ήττα του ινδονησιακού милитарισμού, ούτε τόσο αδύναμη επέμβαση που να αφήνει αυτόν τον милитарισμό ανέπαφο. Η συνταγή εφαρμόστηκε ως τώρα τέλεια. Το πρεζόνι πρέπει να στέλνεται στον έμπορα με την παροχή κατάλληλων δόσεων. Ο σοβινιστής πρέπει να ερεθίζεται και να τιμωρείται εναλλάξ με μια κατάλληλη ποσότητα, τότε ανοχής - ενθάρρυνσης και τότε βίας - τιμωρίας.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΤΙΜΟΡ

Ο ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΣΕΡΒΙΚΟΥ Η Κίνα στο προσκήνιο

Τώρα ήρθε η ώρα της μακρινής Ινδονησίας να εφαρμόσει το μάθημα. Μέσα σε λίγες μέρες εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι εκδιώχθηκαν βίαια από το Ανατολικό Τιμόρ και χιλιάδες εξοντώθηκαν. Σε όλα η συνταγή ακολουθήθηκε ανελλιπώς: γυναίκες βιάστηκαν, χιλιάδες σπίτια κάηκαν ή λεηλατήθηκαν, εκκλησίες καταστράφηκαν (καθολικές, αφού η κυρίαρχη θρησκεία στην Ινδονησία είναι το Ισλάμ) ιερείς σκοτώθηκαν, δολοφονήθηκαν υπάλληλοι του ΟΗΕ και μέλη του Ερυθρού Σταυρού και διώχθηκαν οι δημοσιογράφοι για να μην υπάρχουν μάρτυρες του εγκλήματος.

Η συνταγή φαίνεται να δίνει πολύ καλά αποτελέσματα ιδιαίτερα όταν εφαρμόζεται σε πλήρη σύγκρουση με το Διεθνές Δίκαιο. Η αναλογία εδώ δεν είναι με το Κόσσοβο, όπου ο αλβανικός σοβινισμός ξεκίνησε παίζοντας τον πιο αντιδραστικό ρόλο και πυροδότησε τη σέρβικη ναζιστική εθνοκάθαρση. Η αναλογία είναι με τη Βοσνία.

Στην περίπτωση του Ανατολικού Τιμόρ, ένας μεγαλοϊδεάτικος σοβινισμός, ο Ινδονησιακός, όπως στη Βοσνία ο σέρβικος, αρνείται την ανεξαρτησία ενός κράτους και την αυτοδιάθεση ενός μικρού έθνους, και επιβάλλει με το αίμα τη θέλησή του.

Από μια επιπόλαιη ματιά φαίνεται πως η εθνοκάθαρση και ο καπιταλιστικός σοβινισμός που την διεξάγει είναι μια μεταδοτική αρρώστια. Στην πραγματικότητα υπάρχει ένας προστάτης και προμηθευτής μια παγκόσμια δύναμη που κρύβεται πίσω από την ευκολία με την οποία όχι απλά πραγματοποιείται, αλλά τελικά δικαιώνεται η εθνοκάθαρση. Και στην περίπτωση της Σερβίας και εδώ στην Ινδονησία ο προστάτης και προωθητής της είναι ο ίδιος. Πρόκειται για τον νεοναζιστικό άξονα Ρωσίας - Κίνας. Στη Σερβία τη δουλειά την διεκπεραιώνει κύρια ο ηγέτης του άξονα, η Ρωσία, εδώ στη νοτιοανατολική Ασία τα εγκλήματα γίνονται κάτω από τη σκιά της Κίνας.

Πάντως σε όλες τις περιπτώσεις εθνοκάθαρσης η εσωτερική αιτία μένει πάντα η ίδια, ο μεγαλοκρατικός σοβινισμός του τριτοκοσμικού εθνικού κράτους. Αυτός ο σοβινισμός είναι η χειρότερη αρρώστια αυτού του κράτους που τελικά το μετατρέπει από ανεξάρτητη σχετικά φιλειρηνική και αντιιμπεριαλιστική οντότητα σε ένα κατατσακισμένο και άθλιο τσιράκι των χειρότερων φασισμών. Αυτό το κατάντημα κινδυνεύει να έξει και η Ινδονησία.

Ο ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΤΙΜΟΡ

Με το Ανατολικό Τιμόρ δεν είχαμε ασχοληθεί ξανά.

Πρόκειται για ένα νησί μεσαίου μεγέθους (14.000 τετρ. χλμ) στο αρχιπέλαγος της Ινδονησίας, που περιλαμβάνει 6000 κατοικημένα νησιά και εκτείνεται σε μήκος 5000 χιλιομέτρων.

Όταν η Ινδονησία έγινε ανεξάρτητο κράτος στις αρχές της δεκαετίας του '60, μέσα στο σύμπλεγμα του αρχιπέλαγους υπήρχε ένα νησί, το Τιμόρ, που το ανατολικό κομμάτι του βρισκόταν κάτω από πορτογαλική αποικιακή κυριαρχία. Το 1975, ύστερα από τη γνωστή δημοκρατική εξέγερση, που έριξε το καθεστώς Σαλαζάρ, η πορτογαλική αποικιακή κυριαρχία κατέρρευσε παντού στον κόσμο, οπότε και στο Ανατολικό Τιμόρ. Ο πορτογαλικός στρατός αποσύρθηκε. Τότε ο πληθυσμός του νησιού ζήτησε ανεξαρτησία αξιοποιώντας το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης.

Ο ΟΗΕ υποστήριξε αυτό το δικαίωμα. Πριν όμως η ανεξαρτησία του κράτους αναγνωριστεί επίσημα από τον ΟΗΕ, ο ινδονησιακός στρατός κατέλαβε το 1976 το Ανατολικό Τιμόρ. Ένα ισχυρό αντάρτικο προοδευτικό κίνημα που είχε γεννηθεί κιόλας από την εποχή της αποικιοκρατίας, το FRETILIN, αντιστάθηκε και κράτησε γερά απέναντι στους Ινδονησίους φασίστες για τρία χρόνια. Αυτοί σ' αυτό το διάστημα έσφαξαν εκατοντάδες χιλιάδες τιμορέζους (αναφέρονται στις πιο έγκυρες δημοσιεύσεις 200.000 νεκροί σε σύνολο 1.000.000 κατοίκων), και εξόντωσαν τις περισσότερες δυνάμεις του FRETILIN, που συνέχισε τον αγώνα αποσυρόμενο μέσα στα βουνά και στη ζούγκλα.

Η βίαιη προσάρτηση του Ανατολικού Τιμόρ δεν αναγνωρίστηκε ποτέ από τον ΟΗΕ που αντίθετα καταδίκασε και πάντα ζητούσε την απόσυρση της Ινδονησίας από αυτό. Η επαναστατική Κίνα του Μάο Τσε Τούνγκ ήταν πάντα καθαρά στο πλευρό των Τιμορέζων.

Αντίθετα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ενώ στα λόγια καταδίκασε την προσάρτηση, στην πράξη ήταν προσκολλημένος στην υπο-

στήριξη του καθεστώτος Σουχάρτο που πραγματοποιούσε την εισβολή και προσάρτηση του Ανατ. Τιμόρ. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι το καθεστώς Σουχάρτο ήρθε στην εξουσία με την ενθάρρυνση και στήριξη της πραγματικά μόνης τότε υπερδύναμης για να συντρίψει την αριστερή και δημοκρατική συμμαχία του προέδρου Σοεκάρνο με τους ινδονησίους κομμουνιστές πνίγοντας τους στο αίμα (300.000 νεκροί σε λίγες μέρες).

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΤΗΝ ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ

Το καθεστώς Σουχάρτο ωστόσο δοκίμασε τελευταία έναν βαθύ συγκλονισμό μετά από μια παρατεταμένη δημοκρατική εξέγερση που είχε επικεφαλής τους φοιτητές. Αυτή η εξέγερση ξεπήδησε μέσα από την πρόσφατη βαθιά οικονομική κρίση όλης της νοτιοανατολικής Ασίας και ξέσπασε με τη μεγαλύτερη ορμή μόνο στην Ινδονησία ακριβώς επειδή εδώ υπήρχε η πιο βαριά πολιτική καταπίεση και ήταν πιο έντονες γι' αυτό οι δημοκρατικές διεκδικήσεις των μαζών.

Αποτέλεσμα της εξέγερσης ήταν η πτώση του Σουχάρτο και η άνοδος στην εξουσία των σχετικά πιο δημοκρατικών, σύγχρονων και ανοιχτών προς τον κόσμο μερίδων της νέας ινδονησιακής αστικής τάξης. Όμως αυτή η άνοδος έγινε σε συμβιβασμό με το βαθύ πυρήνα του καθεστώτος Σουχάρτο, που είναι ο αιματοβαμμένος ινδονησιακός στρατός. Διάδοχος του Σουχάρτο έγινε ο Χαμπίμπι, που έκφρασε ταυτόχρονα τις προοδευτικές διαθέσεις της ινδονησιακής κοινωνίας και ταυτόχρονα το συμβιβαστικό πνεύμα της αστικής τάξης που προαναφέραμε.

Ένας από τους βασικούς όρους του εκδημοκρατισμού της ινδονησιακής κοινωνίας, ίσως το κλειδί της, ήταν η αποδοχή του δικαιώματος αυτοδιάθεσης του Τιμόρ. Ο Χαμπίμπι ουσιαστικά δέχτηκε αυτό το δικαίωμα όταν συμφώνησε με τον ΟΗΕ και με την δημοκρατική Πορτογαλία (που πάντα υποστήριζε την ανεξαρτησία του Αν. Τιμόρ), στις 5 αυτού του Μάη, να διεξαχθεί δημοψήφισμα στο Αν. Τιμόρ στις 30 του Αυγούστου. Σ' αυτό το δημοψήφισμα έμπαιναν για ψηφοφορία δύο προτάσεις: μία για εκτεταμένη αυτονομία του νησιού στα πλαίσια του Ινδονησιακού κράτους και μία για την πλήρη ανεξαρτησία του Αν. Τιμόρ. Ταυτόχρονα ο Χαμπίμπι έβγαλε από τη φυλακή τον δημοκράτη ηγέτη του FRETILIN Ξανάνα Γκουσμάο.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ

Πάνω σ' αυτές τις εκλογές ξετυλίχτηκε το δράμα.

Ο ινδονησιακός στρατός με επικεφαλής τον Βιράντο, έναν ευέλικτο φασίστα, που αρχικά εμφανίστηκε σαν φίλος των φοιτητών και των δημοκρατικών μεταρρυθμίσεων, επέβαλε το σχέδιό του. Αυτό προέβλεπε τη δημιουργία παραστρατιωτικών ομάδων που κατέβηκαν με το σύνθημα της Ένωσης με την Ινδονησία και άρχισαν οπλισμένες να απειλούν και σποραδικά να σκοτώνουν τους οπαδούς της Ανεξαρτησίας. Σκοπός τους ήταν να τρομοκρατήσουν τους τελευταίους και να τους εμποδίσουν να ψηφίσουν. Αυτή η τρομοκρατική εκστρατεία κράτησε κοντά μια εβδομάδα. Όμως οι Τιμορέζοι δεν πτοήθηκαν.

Το στρατιωτικό κίνημά τους που μένει σαν υπόλειμμα του FRETILIN με 1.000 περίπου οπλισμένους άνδρες και διατηρεί τις βάσεις του στα δάση έχοντας την υποστήριξη όλου του λαού του Τιμόρ, ακολούθησε την τακτική να μην απαντήσει ένοπλα στη βία των ινδονησιαν φασιστών. Στόχος του ήταν να γίνει οπωσδήποτε η ψηφοφορία.

Ο λαός του Τιμόρ αντιμετώπισε τους διωγμούς καταφεύγοντας στα δάση γύρω από τις πόλεις, τρώγοντας ρίζες και ό,τι έβρισκε, και την ημέρα της ψηφοφορίας κατέβηκε να ψηφίσει ρισκάροντας και τη ζωή του. Οι άνθρωποι έλεγαν: "Ας ψηφίσω και ας με σκοτώσουν". Πραγματικά ψήφισε το 90% των γραμμένων και το αποτέλεσμα ήταν 78,5% υπέρ της ανεξαρτησίας. Πρωτοφανής πόθος για ανεξαρτησία. Πραγματικά αυτό το κίνημα έχει βαθιά υλική βάση. Στο Ανατολικό Τιμόρ, όλη τη διοίκηση, όλη σχεδόν τη βιομηχανία και το εμπόριο, όλο το στρατό και την αστυνομία την ελέγχει το 10% του πληθυσμού που είναι ινδονησίοι μουσουλμάνοι οι οποίοι κρατάνε σα σκλάβους το 90% των καθολικών αυτόχθονων Τιμορέζων.

Αμέσως λοιπόν μετά άρχισε η εθνοκάθαρση: φόνοι, βιασμοί, εμπρησμοί, λεηλασία και άδειασμα του πληθυσμού. Η Monde κάνει λόγο για 400.000 ανθρώπους δηλαδή το μισό πληθυσμό της χώρας, που υποχρεώθηκαν μέσα σε 10 μέρες να εγκαταλείψουν το Αν. Τιμόρ και να πάνε στο δυτικό και για 20.000 νεκρούς τουλάχιστον.

Η ΒΡΩΜΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΟΗΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Σε όλο αυτό το διάστημα κανένας ΟΗΕ και κανένας στρατός της

περιοχής δεν κινήθηκε, όπως είχε το δικαίωμα για να σώσει το μικρό ανεξάρτητο κράτος από το μεγάλο κράτος σφαγέα.

Ειδικά η στάση του ΟΗΕ ήταν προβοκατόρικη. Γιατί ο ΟΗΕ δέχτηκε να γίνει το δημοψήφισμα δίχως να διαθέτει οποιεσδήποτε ένοπλες, έστω αστυνομικές δυνάμεις, για να εξασφαλίσει μια στοιχειώδη προστασία του ντόπιου πληθυσμού απέναντι στις 25.000 του Ινδονησιακού στρατού και της αστυνομίας που εξόπλιζαν και καθοδηγούσαν συστηματικά τις συμμορίες των δήθεν ατάκτων. Είναι χαρακτηριστικό ένα ντοκουμέντο που δημοσίευσε η Monde στις 14 του Σεπτεμβρίου, και στο οποίο οι υπεύθυνοι του ΟΗΕ στο Ντίλι (πρωτεύουσα του Ανατ. Τιμόρ) πολύ πριν το δημοψήφισμα ανέφεραν στους προϊσταμένους τους, δηλαδή στον Κόφι Ανάν, αναλυτικότερα με ποιόν τρόπο ο στρατός της Ινδονησίας προετοίμαζε την εθνοκάθαρση αμέσως μετά την πραγματοποίηση του δημοψηφίσματος.

Ασφαλώς το ότι ο ΟΗΕ δεν κινήθηκε ήταν κάτι που το κανόνισε το Συμβούλιο Ασφαλείας στο οποίο ηγεμονεύουν η Ρωσία, η Κίνα και η διπλωματία Κλίντον. Ο Κλίντον βέβαια ανέλαβε να συσκοτίζει τα πράγματα φωνάζοντας λίγο περισσότερο από τους άλλους δύο, Ρωσία και Κίνα, που κράτησαν της εξής στάση: "όχι στην επέμβαση του ΟΗΕ δίχως την έγκριση της Ινδονησίας". Ενώ στα λόγια οι αυτοί καταδικάζουν τη γενοκτονία (κανείς δεν μπορεί να την αμφισβητήσει), εμπόδιζαν την επέμβαση. Ειδικά εδώ αυτό το ρόλο της αναχαίτισης τον έπαιξε η Κίνα, το κέντρο των ασιατικών φασισμών, ή καλύτερα το ασιατικό χέρι του παγκόσμιου ρωσοκινέζικου άξονα. Η διπλωματική δραστηριότητα της Κίνας σ' αυτή την υπόθεση αποδεικνύει ότι στα πλαίσια του άξονα υπάρχει "καταμερισμός εργασίας". Την Ευρώπη την έχει αναλάβει η Ρωσία, την ανατολική Ασία την έχουν αναλάβει οι κινέζοι σοσιαλιμπεριαλιστές.

Οι τελευταίοι κινήθηκαν στο Τιμόρ ακριβώς όπως η Ρωσία στο Κόσσοβο. Άφησαν την εθνοκάθαρση να ολοκληρωθεί για να απομονωθεί διπλωματικά η Ινδονησία και ταυτόχρονα εμφανίστηκαν σαν φίλοι της Ινδονησίας. Γι' αυτό φώναζαν ενάντια σε μια μονομερή επέμβαση του ΟΗΕ κατά των εισβολέων και γενοκτόνων Ινδονησιων, αλλά ταυτόχρονα δέχονταν

